

1949 ГБ УзССР
26599

А. С. ПУШКИН

ЭРТАҚЛАР

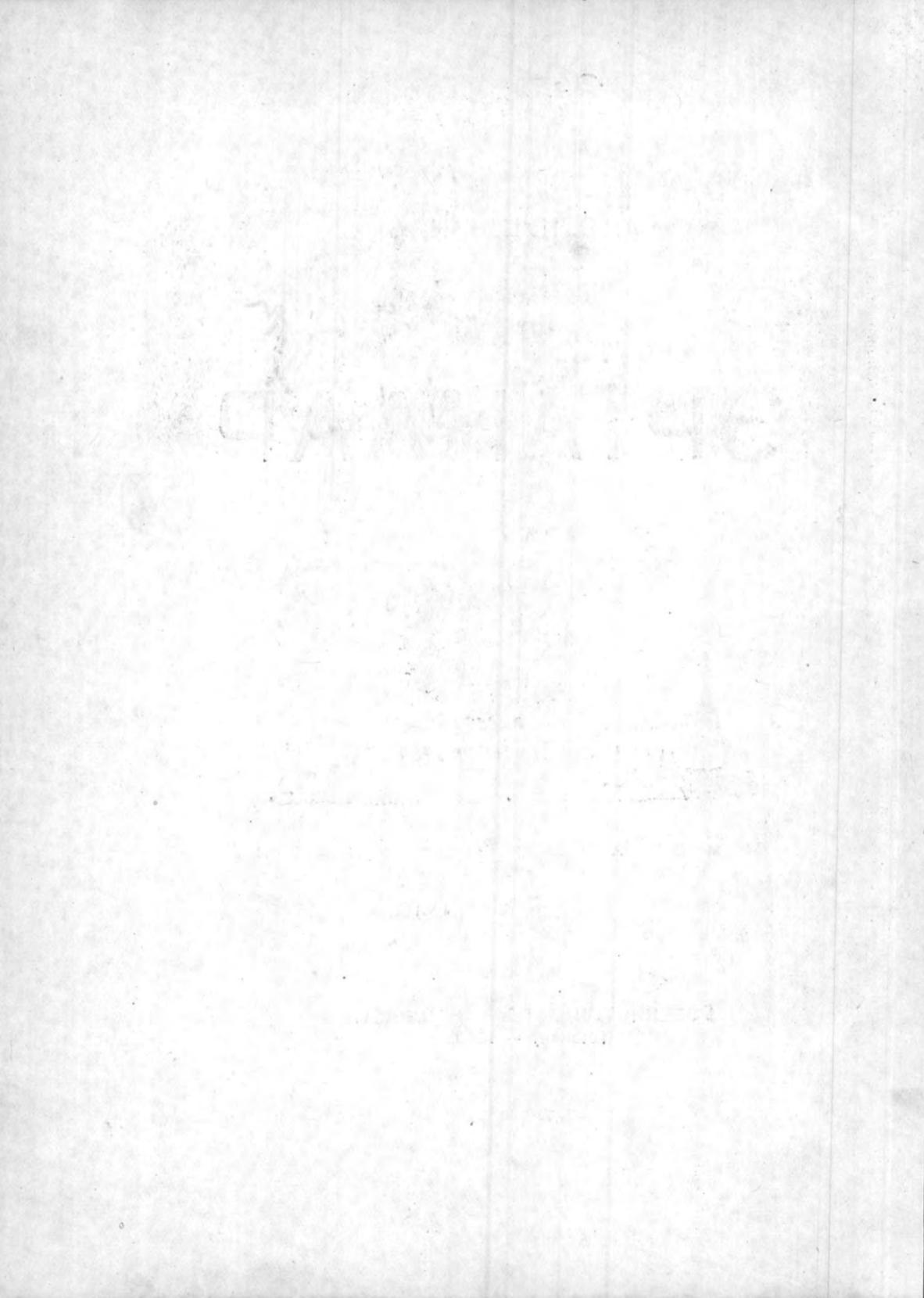

СМОЧАЛОВ РАСМЛАРИ

N 10535
396

ЎЗБЕКИСТОН ДАВЛАТ НАШРИЁТИ
Тошкент — 1949

1981

ШОХ СУЛТОН, УНИНГ АЗАМАТ
ВА ШАВКАТЛИ ЎҒЛИ БОТИР ГВИДОН СУЛТОНЗОДА
ҲАМ ОҚҚУШ БЕКА ҲАҚИДА ЭРТАҚ

Дарча ёнида уч қиз
Узоқ тунда уйқусиз
Урчуқ йигиришаркан,
Ҳам сұхбат қуришаркан.
Түнғиң сүз бошлар әмиш:
„Мен бека бўлсам, демиш,
Оlamга ўзим якка
Берардим тўй, ма'рака“.
Ўртанчи айтган әмиш:
„Мен бека бўлсам, демиш,
Ер юзига бир ўзим
Тўқиб берардим чўзим“.

Кенжә қыз айтган әмиш:
„Мен бека бўлсам, демиш,
Шоҳимизга зўровон
Тугиб берардим ўғлон“.

Шундай дейиши замон,
Юрт эгаси, шоҳ Султон
Эшикни очиб аста,
Кириб келмиш барваста.
Айни сұхбат чоғида,
Дарчадан кўрган экан;
Деворнинг у ёғида
Эшитиб турган экан;
Сўнгги сўз кўп ёқипти,
Ва кенжага боқипти:
„Сулув қыз, салом сенга,
Майли, бека бўл менга,
Тушганда куз ва мезон,
Туғиб бер ботир ўғлон.
Сиз эса, она қизлар,
Сўлим, жонона қизлар,
Үрнингиздан тез туринг,
Ва орқамиздан юринг.
Ошпаз бўлур тўнғич қыз,
Бўз тўқир ўртанчингиз!“.

Шоҳ Султон бир-бир юриб
Ташқари чиқмай туриб,

Үрдага кетмиш чопар,
Хаммага етмиш хабар.
Шоҳ пайсалга солмай ҳеч,
Тўй бошлапти ўшал кеч,
Ёнида ёш бекаси,
Севгани ва эркаси,
Шоҳ кайфи чоғ ўтирап,
Ажойиб базм қуарар.
Базмдан сўнг меҳмонлар,
Подшоҳга қадрдонлар,
Ҳарамхона тўрига,
Фил суюкли сўрига —
Жойни қалин солипти,
Қиз ва қуёв қолипти.

Ошпаз қиз юм-юм йиглар,
Ўртанча бағрин тифлар:
Сингилдан бўлиб хафа,
Рашк қилмиш икков опа.
Бека бўлса, шоҳга ёр,
Ва'дасига вафодор;
Шу кеч юкли бўлипти,
Шоҳнинг кўнгли тўлипти.

Лекин бор экан уруш,
Шоҳ Султон бошлаб юриш.
Хуш қол,— деб bekasiga,
Севгани, эркасига,

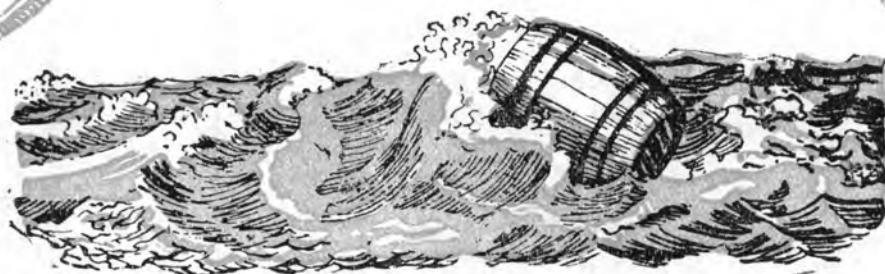
Бедовга отланипти,
 „Мени унутма,—депти,—
 Эҳтиёт бўл ўзингга,
 Ва’дангга — ўз сўзингга!“
 Шу кетганча кўп замон
 Жанг қилипти шоҳ Султон.
 Етмиш тўлғоқ куни ҳам,
 Тўқлидай тетик, бардам,
 Ўғил кўрмиш келинчак,
 Худди она бургутдак —
 Чақалоққа парвона,
 Гиргиттон бўлур она.
 Етиб ўз ва’дасига,
 Хат ёзиб дадасига,
 Чопар жўнатмиш шу кун,
 Шоҳга суюнчи учун.

Аммо, иккала опа —
Бўлиб ўлгидай хафа,
Шум кампир ҳам бош қўшиб,
Чопар кетига тушиб,
Йўлдан урмиш шу фурсат,
Ҳам ёзмишлар бўлак ҳат;
Жўнатиб ўзга чопар,
Битмишлар шундай хабар:
„Бека түғди-ю, броқ,
На ўғил, на қизалоқ,
На қурбақа, на сичқон,—
Бадбашара бир ҳайвон“.

Етиб бормиш чопар ҳам,
Ҳайрон қолмиш шоҳ бу дам,
Ҳеч ишонмас сўзинга,
Қон тўлипти кўзига,
Чопарни осмоқ бўлмиш,
Ғазабин босмоқ бўлмиш,
Лекин афв этар бу гал:
„Ўзим бориб, қилгум ҳал,
Кутсин,— дер,— қайтишимни,
Ва ҳукум айтишимни“.

Чопар йўртиб, елармиш,
Ёрлиқ олиб келармиш.
Аммо иккала опа,
Баттарроқ бўлмиш хафа,

Қуда кампир бош құшиб,
Ёрлиқ изига тушиб
Маст құлмишлар чопарни,
У келтирған хабарни —
Билдирмайин олмишлар
Үзга ёрлиқ солмишлар.
Үша кун маст югурдақ
Олиб келган хат шундак:
„Беклар, фармоним сизга,
Пайсалламай иш бошланг,
Иккаласин денгизга —
Яшириң әлтиб ташланг!“
Ёрлиқ бүлгач на чора,
Беклар қолмиш бе чора,
Ачиниб, күйиб бари
Шоҳ Султон фармонига,
Юрмишлар ҳарам сари,
Ёш беканинг ёнига.
Шоҳ Султоннинг ёрлигин,
Тақдирда не борлигин,
Үқиптилар шу замон,
Ҳамма гап бўлмиш аён.
Кейин, тез ишга тушиб,
Бека-ю ўғлин қўшиб,
Бочкага жойлаптилар,
Мўм суртиб, мойлаптилар;
Отмишлар Денгиз томон,
Буюрган деб шоҳ Султон...

Тиниқ күкда юлдуз ловуллар,
Күк денгизда түлқин шовуллар,
Күкда булат сузармиш,
Сувда бочка юзармиш.
Бочка тебранган сари,
Шүрлик, асир сингари—
Ёш бека оҳ чекармиш,
Күз ёшини тўкармиш.
Ўғил бўлса тинмайин,
Ўсаркан соат сайин.
Куну тун йиглар бека,
Бағрини тиғлар бека.
Ўғли түлқинни қистар,
Тўлқиндан кўмак истар:
„Хой тўлқин, эрка тўлқин!
Сен шўхсан ҳам сершовқун.
Ўз эркингча яйрайсан,
Денгиз тошин қайрайсан,
Кемаларни кўтариб,
Хоҳлаганда тўнтариб,

Хоҳлаганда тошасан,
Қирғоқлардан ошасан,
Бизни ҳалок этмагил,
Халос этмай кетмагил!•
Түлқин эса унапти,
Қирғоқ томон жүнапти;
Етиб бир пастагина,
Бочкани астагина —
Қўйиб сув ёқасига,
Қайтипти орқасига.
Қутилиб қолмиш иков,
Ер ҳидин олмиш дарров,
Лекин, бочка берк, хайҳот...
Тангри қўлламас, наҳот?
Ўғлон турмиш оёққа,
Бош тақаб тепа ёққа,
Кучанмиш андаккина:
„Дарча очсак-чи, эна,
Шу ердан ҳовли томон?“ —
Деб бузиб чиқмиш ўғлон...

Иков ҳам энди эркин,
Атрофга боқмиш секин,
Кўринар кенг чаманзор,
Ўртасида тепа бор,
Тепада — эман ёлғиз,
Айлана — яшил денгиз.

Үглон ўйлар — қотар бош:
Қани бўлса кечки ош,
Ҳар қалай, ўзи келмас,
Илож қилмасам бўлмас.
Эман сари йўл солмиш,
Бир шоҳ синдириб олмиш;
Сўнг шоҳни эгмиш таранг,
Ва топмиш ипак-каноп,
Тортиб боғлапти таноб,
Тайёр бўлмиш ёй аранг.
Ингичка қамиш олмиш,
Ўқ ясаб, ёнга солмиш
Ҳам жўнаб қолмиш тезлаб,
Сув бўйидан ов излаб.

Денгизга етмиш бола,
Эшитмиш бўғиқ нола...
Денгиз нотинч, иш ёмон,
Битта оққуш беомон —
Жон чекиб уринармиш,
Тўлқинда суринармиш,
Сувларга қанот ураг,
Типирчилар, югураг,
Қалтираб кўкка боқар,
Қарчиғай қанот қоқар,
Ва келар панжа очиб,
Тумшуғидан қон сочиб...

Лекин, ўқ учиб кетмиш,
Бўйнидан тешиб ўтмиш.
Қарчигай қони оқиб,
Сувга тушмиш улоқиб.
Шаҳзода ёйни ташлар,
Денгизга қарайбошлар:
Қарчигай чўкмакдайди,
Ва фар'ёд чекмоқдайди,
Товши қушга ўхшамас,
Оққуш эса, тўхтамас,
Айланади, чўқийди,
Қанот уриб, нуқийди,
Тезроқ ўлишин кутар,
Ва охири ғарқ этар,

Келар шаҳзода томон
Русча сўзлар шу замон:
„Эй менинг халоскорим,
Азамат жигадорим,
Қайғурма, мен туфайли,
Оч қолгин уч кун, майли,
Ўқ бекор кетди, дема,
Бекор кетмас, ғам ема.
Яхшилигинг биламан,
Кейин хизмат қиласман:
Қуш-мас, қиз қутқорганинг,
Соф қолди жоним манинг,
Отганинг — у ҳийлагар,
Қарчиғай-мас, жодугар.
Ҳеч ҳам унутмам сени,
Ҳар қайдга топгунг мени.
Броқ, энди сен қайтгил,
Қайғурмайин тинч ётгил!“

Ҳам учиб кетмиш оққуш,
Шаҳзода қайтмиш нохуш,
Она-бола ноилож,
Ухлаб қолмиш шу кун оч,
Кўзин очса шаҳзода,
Не ҳодиса дун'ёда:
Не кўринар кўзига,
Ишонмасмиш ўзига,

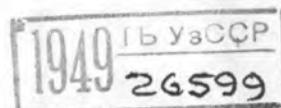
Катта шаҳар кўринар,
Нақшлари зар кўринар,
Кўнгиралик кўшклар бор,
Айлана баланд девор,
Деворнинг орқасида
Черковлар — эзгу жойлар,
Ва уйлар орасида
Талай нақшин саройлар...
Уйғотмиш онасини,
Она лол... „ Ва'дасини —
Унитмапти, — дер ўғил, —
Оққуш шарофати бул!“
Йўл солмиш шаҳар томон,
Ичкари кирган замон —
Чолинмиш шодиёна,
Ҳайрон ўғил ва она,
Атрофдан сурон келар,
Пешвоз аламон келар,
Черковда солиб садо —
Куйлашар мадҳу сано,
Ҳам олтин араваси,
Ҳам ясанган ўрдаси —
Буларга бўлмиш сийлов,
Ёғдириб олқиши, маҳтov,
Шаҳзоданинг бошига —
Олтин тож кийгизмишлар,
Ҳам келишиб қошига —
Сен бегимиз, демишлар.

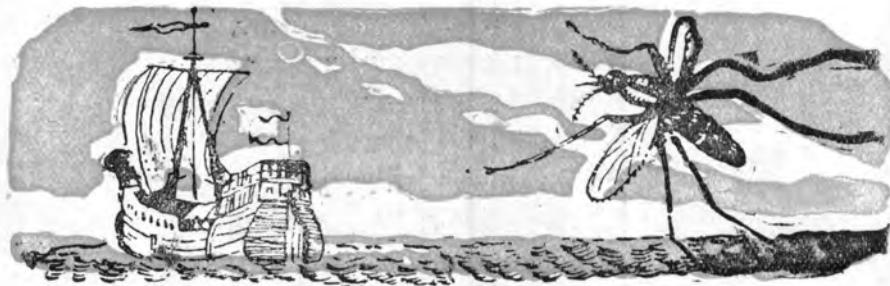
Бека рози бу баҳтга,
Үғил ўтирмиш тахтга;
Беклик мансабин олмиш:
Бек Гвидон оталмиш...

Ел денгизда сайр этар,
Кемани ҳайдаб кетар;
Кема түлқин ёрармиш,
Елкан очиб борармиш.
Кемачилар ҳайрон, лол,
Үзгармиш таниш орол,
Боқишиш орол сари,
Күрмиш: му'жиза бари.
Зар нақшлик янги шаҳар,
Кема түхтар ери бор,
Тұплар олов ёғдирар,
Кема түхташи даркор.
Барча чиқар қирғоққа,
Бек чақирап құноққа...
Зиёфат, базм қурмиш,
Ҳам кейин савол сүрмиш:
„Хүш, не савдо этасиз
Энди қаён кетасиз?“
Жавоб айтмиш құноқлар:
„Дун'ё кездик күп choқлар.
Совсар, тулки териси,
Савдо-сотиқ бариси,

Мұхлат етди бу замон,
Кетаяпмиз шарқ томон —
Орол бор, номи Буян,
Биз ёқалаб ўтгаймиз,
Ҳам шавкатли шоҳ Султон
Ўлкасига етгаймиз“.
Бек йигит гапни боплар:
„Оқ йўл бўлсин, жаноблар,
Денгиз, уммондан ўтинг,
Ҳам Султон шоҳга етиш,
Мендан еткузинг салом!“
Қўноқлар кетмиш тамом.
Бек кузатиб қолипти,
Ва узоқ кўз солипти.
Кўнгли, нечундур, нохуш,
Кўрсаки юзар оққуш.
—“Салом, гўзал бек ўғлон,
Нечун ҳолинг паришон,
Ва нега кўнглинг нохуш?“
Савол сўрапти оққуш.
Бек деганишиш шу чоғда:
„Фусса мени эзмоқда,
Отамни кўрсам дейман,
Шу тўғрида ғам ейман“.
Оққуш депти: „Хўп, эшит!
Истайсанми, бек йигит,
Денгизда учиб қетсанг,
Кемани қувиб етсанг.

Бунинг учун қулай йўл —
Бек йигит, кел, — чивин бўл! «
Сўнг оққуш қанот қоқмиш,
Сувлар чайқалиб оқмиш,
Бека сув сачратиб мўл,
Бошдан-оёқ қилмиш ҳўл.
Айланиб боқсаки бек —
Бўлипти бир чивиндек,

Дарҳол учиб кетипти,
Кемага ҳам етипти,
Аста ўтиб эшикдан,
Жой олмиш бир тешикдан.

Ел эсар, дайдиб юрар,
Елкема шўх югурап,
Ороллардан ўтармиш,
Шоҳ юртига етармиш.
Олисдан жозибадор —
Кўринмиш азиз диёр,

Күнмиш булар қирғоққа,
Султон чорлар қўноққа.
Чивин ҳам учиб кетмиш
Тўғри саройга етмиш,
Кўрсаки: шоҳларга хос
Кийиниб заррин лиbos,
Султон тахтда ўтирас,
Ҳам ғамгин хаёл сурар;
Тож ярқирап бошида.
Лекин унинг қошида —
Кампир, тўқучи, ошпаз,
Ўйлашар нуқул ғараз,
Қарашар шоҳ юзига,
Тикилишар кўзига...
Шоҳ зиёфат қурипти,
Кўноқлардан сўрипти:
„Жаноблар, не кўрдингиз?
Ҳам қайларда юрдингиз?
Не гап узоқ томонда?
Не қизиқ бор жаҳонда?“
Жавоб бермиш қўноқлар:
„Дун'ё кездик кўп чоқлар
Яхши юртларда юрдик,
Шундай му'жиза кўрдик:
Бўларди бир тик орол,
Унда бор әди бир тол,
Орол — бўш, ўзга жон йўқ,
Жон тугул бир макон йўқ.

Хозир бўлмиш обод жой,
Янги шаҳар, оқ сарой,
Зар қубба бутхоналар,
Чорбоғлар, кошоналар,
Бек экан Гвидон ном:
Юборди сенга салом“.
Шоҳ Султон ҳайрон бўпти:
„Агар ўлмасам,— депти:
Шу оролга боргайман,
Бекка меҳмон бўлгайман“.
Кампир, тўқучи, ошпаз,
Ўйлашиб нуқул ғараз,
Юборгуси келмапти,
Ва назарга илмапти.
Ошпаз қисиб кўзини,
Бошлипти шу сўзини:
„Ажаб ғалати хабар...
Оролда янги шаҳар!
Мен айтай, билсин барча,
Ўрмонда ўсар арча,
Тагида бир олмахон,
Қўшиқ айтади ҳамон,
Олмахон ўйнар пўчоқ,
Ҳам чақар нуқул ёнғоқ,
Пуч-мас чаққан ёнғоғи,
Олтин ҳамма пўстлоғи,
Зумрад экан мағизи,
Бу му'жиза, нағизи!“

Очилмиш шоҳнинг баҳри,
Қистармиш чивин қаҳри,
Чақармиш ростлаб ўзин —
Холасининг ўнг кўзин,
Ошпаз ранги оқармиш,
Ва лол, ҳарён боқармиш,
Жориялар ҳам сингил,
Шум кампир бўлиб яқдил —
Кўтаришмиш хархаша:
„Қараб тур, ҳаром пашша,
Биз сени!..“ деб қувлатти,
Тўпирлашиб, чувлатти.
Чивин дарчадан ўтмиш,
Учиб оролга кетмиш.

Бек сув бўйида юрар,
Сувга термулиб тураг.
Кўнгли, нечундир, нохуш,
Боқсаки юзар оққуш.
„Салом, гўзал бек ўғлон;
Холинг нечун паришон
Ва нега кўнглинг нохуш?“ —
Савол сўрапти оққуш.
Бек деярмиш шу чоқда:
„Ҳасрат мени эзмоқда,
Мен эшитдим қизиқ гап,
Балки ёлғон, не ажаб,

Му'жиза йўқ ўшанча—
Ўрмонда ўсар арча,
Тагида бир олмахон,
Кўшиқ айтади ҳамон,
Олмахон ўйнар пўчоқ
Ва чақар олтин ёнғоқ,
Пуч-мас чаққан ёнғоғи,
Олтин ҳамма пўстлоғи,
Мағзи эса, соғ зумрад
Меники бўлса шояд!“
Оққуш депти шу нафас:
„Бу гап ҳеч ёлғон эмас!
Бегим, асло ема ғам,
Ва ўксима, жонгинам,
Мен уни хўб биламан,
Сенга тайёр қиласман“.
Бек ўғлон енгил тортиб,
Уйига кетмиш қайтиб,
Дарвозадан кирипти,
Не ходиса кўрипти:

Баланд арча тагида,
Хамманинг күз ўнгida,
Олмахон ўйнар пүчоқ,
Ва чақар олтин ёнгоқ,
Зумрадин буён қўяр,
Пўчоғин уён қўяр,
Ҳам тахлар бўлак-бўлак
„Боғда, ёки, бўстонда“¹
Деб куйлар, чолиб ҳуштак.
Аламон тўрт томонда...
Бек жуда ҳайрон бўпти:
„Ўлма, э оққуш,—депти,—
Тангри, ўзинг қувонч бер,
Мен сингари юпанч бер!“
Кейин, олмахон учун—
Жой солмиш биллур бутун,
Тайин қилмиш қоровул;
Мирзага буюрмиш ул:
„Ол ёнгоқ ҳисобини,
Бергайсан жавобини.
Даромад—бек ўғлонга,
Ва балли—олмахонга“.

Ел денгизда сайр этар,
Кемани суриб кетар,

¹ „Во саду ли, в огороде“ — рус ҳалқ қўшири.

Кема — түлкін ёрармиш,
Елкан очиб борармиш.
Юзмиш орол ёнида,
Зүр шаҳар томонида —
Соҳилдан түй отилмиш,
Ҳам кема тўхтатилмиш,
Барча чиқмиш қирғоққа,
Бек чақирмиш қўноққа,
Зиёфат, базм қурмиш,
Ундан сўнг савол сўрмиш:
„Хўш, не савдо этасиз,
Энди қаён кетасиз?“
Жавоб айтмиш қўноқлар:
„Дун’ё кездик кўп чоқлар,
Сотдик нуқул айғир от,
Дон отлари — бедов зот,
Муҳлат етди бу замон,
Жўнаймиз узоқ томон,
Орол бор — номи Буян,
Биз ёқалаб ўтгаймиз.
Ҳам шавкатли шоҳ Султон —
Ўлкасига етгаймиз“.
Бек йигит гапни боплар:
„Оқ йўл бўлсин жаноблар!
Денгиз, уммондан ўтинг,
Шавкатли шоҳга етинг,
Ва айтинг: Гвидон ном —
Бек юборар кўп салом“.

Күнөқлар қуллуқ этмиш,
Ва йўлга тушиб кетмиш...
Бек сув бўйида юрар,
Сувда оққушни кўрар,
Қистармиш: мен кетай, деб
Ва отамга етай, деб.
Оққуш сув сочармиш мўл,
Бошдан-оёқ йигит ҳўл,
Ва бўлиб пашша сурат,
Учақолмиш шу фурсат,
Кемага қўниб олмиш,
Бир тешикка жойланмиш.

Ел эсар, дайдиб юрар,
Елкема шўх югурап,
Ороллардан ўтармиш,
Шоҳ юртига етармиш,
Олисдан жозибадор —
Кўринмиш азиз диёр;
Чиқармишлар қирғоққа,
Султон чорлар қўноққа.
Пашша ҳам учиб қолмиш,
Ва саройдан жой олмиш.
Кўрсаки: шоҳларга хос —
Кийиниб заррин либос,
Султон тахтда ўтирас,
Ва ғамгин хаёл сурар.

Тож ярқирап бошида,
Лекин, унинг қошида —
Кампир, түқучи, ошпаз —
Үйлашиб нуқул ғараз,
Сассиқ бақадай қўрқинч —
Бақрайиб қарап нотинч.
Шоҳ зиёфат қурармиш,
Кейин савол сўрармиш:
„Жаноблар, не кўрдингиз,
Ҳам қайларда юрдингиз?
Не гап узоқ томонда?
Не қизиқ бор жаҳонда?“
Жавоб айтмиш қўноқлар:
„Дун’ё кездик кўп чоқлар,
Яхши юртларда юрдик,
Шундай му’жиза кўрдик;
Денгизда бир орол бор,
Ва бир шаҳарки, заркор...
Зар қубба бутхоналар,
Боқчалар, кошоналар,
Ва ўрда бурчагида —
Ўсади баланд арча,
Баланд арча тагида —
Бир уй биллурдан барча,
Унда яшар олмахон,
Қўлбола, зийрак ҳайвон,
Куйлар ва ўйнар пўчоқ,
Ҳам чақар нуқул ёнғоқ,

Пуч-мас чаққан ёнғоғи,
Олтин ҳамма пүчоғи,
Мағзи — зумраддан нуқул,
Пойлар қанча қоровул,
Хизматда қанча малай,
Мирза эса, тинчимай —
Ёнғоқ ҳисобин олур,
Лашкар саломла келур...
Пўстлоқлардан пул қуйиб —
Ўлкаларга оширас,
Қизлар зумрадни уйиб,
Қазноқларга яширас.
У ерда ҳамма — бой, тўқ,
Бари сарой, чайла йўқ,
Беги бор — Гвидон ном,
Юборди сенга салом“.
Султон ҳайрон бўлипти:
„Агар ўлмасам,—депти,—
Шу оролга боргайман,
Бекка меҳмон бўлгайман“.
Кампир, тўқучи, ошпаз,
Ўйлашар фақат ғараз;
Султон ҳеч бормасин, дер,
Оролни кўрмасин дер.
Тўқучи сасиб қулар,
Ҳам сўзни-сўзга улар:
„Бу — кимга ҳам ёқармиш!..
Олмахон тош чақармиш,

Ўйнармиш олтин сочиб,
Зумрад олармиш очиб,
Тўплармиш уюм-уюм,
Кимга керак у буюм,
Ростми, ёлғон — ким билар,
Ким ҳам қулоқقا илар,
Бу қизиқ кимга даркор,
Бундан ажойиби бор:
Денгиз кўпириб, тошар,
Бўш қирғоқлардан ошар,
Ва шовқин-сурон солар,
Ҳарён чопқиллаб қолар,
Пайдо бўлар шу замон —
Ўттиз учта паҳлавон,
Танлари ўтдай ёнур,
Бари ёш, дов ва ёвқур,
Бари савлатлик, кўркам,
Норғул, азамат, ўқтам;
Бари терилган расо,
Бошлиқ — Черномор бобо,
Мана сизга ажойиб —
Му'жизаки — ғаройиб“.
Меҳмонлар индашманти,
Тортишмоқ исташманти.
Очилмиш шоҳнинг баҳри,
Қистаб пашшанинг қаҳри,
Чақипти ўнглаб ўзин —
Холасининг чап кўзин,

Хола ранги оқарар,
„Вой“ дер, шумшайиб қарар;
Бақиришар: „Бос, ушла!
Тутиб ол, эз, ҳа муштла...
Ҳа, сени!..“ — деб қувлашар,
Типирлашар, чувлашар.
Бек-чи, дарчадан ўтмиш,
Бепарво учиб кетмиш...

Бек сув бўйида юрар,
Сувга термулиб турар;
Кўнгли нечундир нохуш,
Боқсаки — юзар оққуш.
„Салом, гўзал бек ўғлон,
Нечун ҳолинг паришон,
Ва нега кўнглинг нохуш?“
Дея сўрапти оққуш..
Бек айтитти шу чоқда:
„Армон мени эзмоқда;
Эшитдим ғалати гап,
Ва шунга қилдим талаб,
Ҳа деб элитар мани“.
„Нимаси ғалат қани?“
„Қайдадир, уммон тошар,
Бўш қирғоқлардан ошар,
Ва шовқин-сурон солар,
Ҳарён чопқиллаб қолар,

Сувдан чиқар шу замон —
Үттиз учта паҳлавон;
Танлари ўтдай ёнур,
Бари дов, ёш ва ёвқур;
Бари савлатлик, кўркам,
Норғул, азамат, ўқтам;

Бари терилган расо,
Бошлиқ — Черномор бобо*.
Оқкуш йигитга демиш:
„Ха, ташвишинг шу эмиш?
Ўксима, жонгинам сан,
Биламан бу сирни ман...
Бу — денгиз ботирлари;
Туғишишларим бари;
Қайғирмайин жўнай қол,
Кўноқларинг кутиб ол!“

Бек хурсанд, жұнаб қолмиш,
Денгиз томон күз солмиш —
Манорада ўтириб.
Бирдан денгиз қутуриб,
Хайқириб, тошмиш шунда,
Қырғоқдан ошмиш шунда;
Пайдо бўлмиш шу замон —
Ўттиз учта паҳлавон,
Танлари ўтдай ёнур,
Барі дов, ёш ва ёвқур.
Ботирлар қўшоқ-қўшоқ;
Сочлари оқ — ялтироқ,
Бобо йўл бошлаб келар,
Шаҳарга қараб елар.
Манорадан тушар бек
Ва дарров кўришар бек,
Кутар қадирдонларин,
Баҳодир меҳмонларин.
Халқ шошар, зич ҳаммә ер,
Бекка бобой шундай дер:
„Оққушдан келдик, ўғлон,
Ва шундоқ бўлди фармон,
Биз шаҳрингга соқчимиз,
Кечалар пойлоқчимиз;
Шу бугундан ҳар маҳал,
Бирга бўлурмиз тугал,—
Сувдан чиқиб юргаймиз
Қал’а қўриб тургаймиз.

Хайр, тездан кўришамиз,
Биз денгизга тушамиз,
Ер ҳавоси кўп оғир“
Сўнг бари кетмиш бир·бир...

Ел денгизда сайр этар,
Кемани суриб кетар,
Кема тўлқин ёармиш,
Елкан очиб борармиш;
Юзармиш орол ёндан,
Ва зўр шаҳар томондан,
Қирғоқдан тўп отилмиш,
Ва кема тўхтатилмиш;
Ҳамма чиқмиш қирғоққа,
Бек чақирмиш қўноққа;
Зиёфат, базм қурмиш,
Ундан сўнг савол сўрмиш:
„Хўш, не савдо этасиз,
Энди қаён кетасиз?“
Жавоб айтмиш қўноқлар:
„Дун’ё кездик кўп чоқлар
Олди·сотди, бор юмуш:
Пўлат ҳам олтин, кумуш.
Муҳлат ҳам етди бу чоқ,
Йўлимиз ҳали узоқ,
Орол бор — номи Буян,
Биз ёқалаб ўтгаймиз,
Ҳам шавкатли шоҳ Султон

Үлкасига етгаймиз“.
Бек йигит гапни боплар:
„Оқ йўл бўлсин, жаноблар!
Денгиз, уммондан ўтинг
Шавкатли шоҳга етинг,
Ва айтинг: Гвидон ном —
Бек юборар кўп салом“.
Кўноқлар қуллуқ этмиш,
Ва йўлга тушиб кетмиш...

Бек сув бўйига бормиш,
Ва оққушга ёлбормиш,
Истар: яна кетай, деб,
Ва отамга етай, деб.
Оққуш ҳам сув сочмиш мўл,
Бошдан-оёқ йигит ҳўл,
Қарасаки — шу фурсат,
Бўлибди ари сурат,
Визиллаб учиб кетмиш,
Кемани қувиб етмиш.
Кўниб орқа эшикка,
Жойланипти тешикка...

Ел эсар, дайдиб юрар,
Елкема шўх югурап,
Ороллардан ўтармиш,
Шоҳ юртига етармиш.
Олисдан жозибадор —
Кўринмиш азиз диёр,

Булар қўнмиш қирғоққа,
Султон чорлар қўноққа.
Ари ҳам учиб қолмиш,
Ва саройдан жой олмиш,
Кўрсаки, шоҳларга хос —
Кийиниб заррин либос,
Султон таҳтда ўтирас,
Ва ғамгин хаёл сурар,
Тож ярқирап бошида,
Лекин, унинг қошида —
Кампир, тўқучи, ошпаз,
Ўйлашиб нуқул ғараз —
Ўтирасмиш айримай,
Ўқраярмиш қайримай...
Шоҳ зиёфат қурипти,
Қўноқлардан сўрипти:
„Жанблар, не кўрдингиз?
Ҳам қайларда юрдингиз?
Не гап узоқ томонда?
Не ҳодиса жаҳонда?“
Жавоб бермиш қўноқлар:
„Дун’ё кездик кўп чоқлар,
Яхши юртларда юрдик,
Шундай му’жиза кўрдик:
Денгизда бир орол бор,
Ва бир шаҳарки, заркор...
Унда ҳар кун қизиқ ҳол,
Эшитганлар бўлгай лол:

Денгиз кўпирар, тошар,
Бўш қирғоқлардан ошар,
Ва шовқин-сурон солар,
Ҳарён чопқилаб қолар;
Пайдо бўлар шу замон —
Ўттиз учта паҳлавон,
Танлари ўтдай ёнур,
Бари дов, ёш ва ёвқур.
Бари совлатлик, кўркам,
Норғул, азамат, ўқтам,
Бари терилган расо.
Кекса Черномор бобо —
Бирга чиқар денгиздан,
Саф тузиб, бошлар издан,
Бари оролга соқчи,
Кечалари пойлоқчи.
Ўшалардай ҳечқачон
Бўлмас дов, танти посбон.
Беги бор — Гвиdon ном,
Юборди ғенга салом".
Султон ҳайрон бўлипти:
„Агар ўлмасам,— депти:—
Шу оролга боргайман,
Бекка кўноқ бўлгайман"
Жим тўқучи ва ошпаз,
Шум кампир ўйлаб ғараз —
Тиржайиб бундай демиш:
„Шу ҳам қизиқми эмиш!

Сувдан чиқишиб юрар,
Оролни қўриб турар,
Ва шаҳар пойлар эмиш...
Бўпти тоза кулги иш!
Ростми, ёлғон — ким билар,
Кимни бу ҳайрон қилас?
Ва бу ҳол кимга даркор?
Оlamда ўзга гап бор;
Денгизнинг у ёнида,
Ўзининг мақонида —
Бека қиз яшар, кўркам...
Кўз узиб бўлмас ҳеч ҳам,
Кундуз — кун хира бўлур,
Тунда — олам нур олур.
Соч тагида — ой қолқар,
Манглайды — юлдуз болқар,
Юрса хўб солланади.
Товусдай товланади.
Сўзи ҳаммага ёқар,
Булоқ сувидай оқар,
Му'жизаки ажойиб,
Ажойибу — ғаройиб“.
Меҳмонлар индашмапти,
Талашмоқ исташмапти.
Очилмиш шоҳнинг баҳри,
Қистапти Бекнинг қаҳри,
Бувисин сўзи ёқмас,
Лек, аяб кўзин чақмас,

Күп айланмиш бошида,
Хам вижиллаб қошида,
Түғри қүнмиш бурнига,
Худди қўнган ўрнига —
Расо найзасин тиқмиш.
Бурин тез шишиб чиқмиш.
Бошланипти хўп шов-шув:
„Кўмакка келинг... ёху!
Қоровул... бос, ҳа, ушла,
Тутиб ол, эзиг ташла,
Ҳа сени!..“ деб қувлашар,
Тўпирлашар, чувлашар.
Ари дарчадан ўтмиш,
Баҳузур учиб кетмиш.

Бек сув бўйида юрар,
Сувга термулиб турар;
Кўнгли, нечундир, нохуш,
Кўрсаки — юзар оқкуш.
„Салом — гўзал бек ўғлон!
Нечун ҳолинг паришон?
Айт: нега кўнглинг нохуш?“
Савол сўрапти оқкуш...
Бек айтипти шу чоқда:
„Ҳасрат мени әзмоқда;
Ҳамманинг севгани бор,
Ёлғиз мен қолдим бе ёр!“

„Бормиди күз солганинг,
Күз остига олганинг?“
„Денгизнинг у ёнида,
Эмиш,— ўз маконида—
Бека қиз яшар, кўркам...
Кўз узиб бўлмас ҳеч ҳам.
Кундуз — кун хира бўлур,
Тунда — олам нур олур,
Соч тагида — ой қолқар,
Манглайды — юлдуз болқар;
Юрса хўб солланади,
Товусдай товланади,
Сўзи ҳаммага ёқар,
Булоқ сувидай оқар,
Билмайман ростми-ёлғон?“
Кўрқиб сўз кутмиш ўғлон.
Оққуш ўйлаб қолипти,
Ва хўрсиниб олипти:
„Ҳа, тўғри. Шундай қиз бор,
Аммо у қиз — нозик ёр;
Кўлқопмас отсанг ҳарён,
Белга қистирсанг ҳар он;
Кенгашимга қулоқ сол,
Ҳар ёқлама ўйлаб ол,
Айниб юрганин, кейин,
Ўзингга бўлур қийин“.
Ичипти бек хўп қасам:
„Келди уйланмоқقا дам;

Ҳаммасин ўйлаганман,
Ҳеч нима қўймаганман;
Севиб қолдим ўзини,
Иzlайман ер юзини,
Майли, яёв чопаман,
Ва бекюмни топаман...
„Уҳ,— дер,— қуш бирданига,
Олисдан излаш нега?
Толининг— яқин, қўзим,
Ўшал бека — мен ўзим!..“
Сўнг оққуш парвоз этиб,
Тўлқинлар оша ўтиб,
Тушиб панароқ жойга,
Қирғоқдаги тўқайга,
Силкиниб, шайланипти,
Бекага айланипти,
Соч тагида — ой қолқар,
Манглайда — юлдуз болқар,
Хўб улуғвор солланар,
Товус каби товланар,
Сўзи ҳаммага ёқар,
Булоқ сувидай оқар.
Бекани қучиб ўғлон,
Бағрига босмиш шодмон,
Дарров етаклаб кетмиш
Она олдига етмиш,
Бош эгиб депти шу дам:
„Жонгинам, онагинам!

Сайладим ўзимга ёр,
Сенга қиз — итоаткор:
Сўраймизки, иковлон,
Фотиҳа бер, онажон!
Даври-даврон сурайлик,
Ва узоқ умр кўрайлик".
Ўрнидан турмиш она,
Бошларида парвона,
Кароматлик хоч тутмиш,
Кўзларидан ёш тўкмиш:
„Қўша қаринг, илойим —
Ўзи қўлласин, доим".

Бек пайсалга солмай ҳеч —
Тўй ҳам қилмиш ўша кеч.
Бирга умр этишипти,
Ва фарзанд кутишипти.

Ел денгизда сайр этар,
Кемани суриб кетар.
Кема тўлқин ёрипти,
Елкан очиб борипти,
Юзармиш орол ёндан,
Ва зўр шаҳар томондан.
Қирғоқдан тўп отилмиш,
Ҳам кема тўхтатилмиш,
Ҳамма чиқмиш қирғоққа,
Бек чақирмиш қўноққа.
Зиёфат, базм қурмиш,
Ундан сўнг савол сўрмиш:
„Хўш, не савдо этасиз,
Энди қаён кетасиз?“
Жавоб айтмиш қўноқлар:
„Дун’ё кездик кўп чоқлар,
Ўйламанг, бекор ётдик,
Нуқул ясоқ мол сотдик,
Йўлимиз ҳали узоқ:
Шарққа жўнаймиз бу чоқ,
Орол бор → номи Буян —
Биз ёқалаб ўтгаймиз,

Хам шавкатли шоҳ Султон
Ўлкасига етгаймиз“.
Бек йигит гапни боплар:
„Оқ йўл бўлсин, жаноблар!
Денгиз, уммондан ўтинг,
Султон юртига етинг,
Эслатинг шоҳингизга,
Улуғ паноҳингизга:
Бизга қелмоқчи эди,
Меҳмон бўлмоқчи эди,
Дараги йўқ батамом...
Айтинг кўпдан-кўп салом“.
Қўноқлар кетмиш тугал,
Бек йигит қолмиш бу гал —
Ўзининг маконида,
Севган ёри ёнида...

Ел эсар, дайдиб юрар,
Елкема шўх югурап,
Ороллардан ўтармиш,
Шоҳ юртига етармиш,
Олисдан жозибадор —
Кўринмиш азиз диёр.
Булар қўнмиш қирғоқقا,
Султон чорлар қўноққа.
Кўноқлар келиб кўрар:
Султон тахтда ўтирас,

Тож ярқирап бошида,
Ва Султоннинг қошида—
Кампир, тўқучи, ошпаз,
Ўйлашиб нуқул ғараз —
Ўтиармиш айрилмай,
Бақраярмиш қайрилмай...
Шоҳ зиёфат қурармиш,
Құноқлардан сұрармиш:
„Жаноблар, не күрдингиз,
Хам қайларда юрдингиз,
Не гап узоқ томонда?
Не ҳодиса жаҳонда?“
Жавоб бермиш құноқлар:
„Дун’ё кездик күп чоқлар,
Яхши юртларда юрдик.
Шундай мұ’жиза күрдик:
Денгизда бир орол бор,
Хам бир шаҳарки донгдор...
Зар қубба бутхоналар,
Боғзорлар, кошоналар;
Үрданинг этагида
Ўсади баланд арча.
Баланд арча тагида —
Бир уй биллурдан барча,
Унда яшар олмахон,
Күл бола, зийрак ҳайвон,
Куйлар ва ўйнар пүчок,
Хам чақар нуқул ёнғок;

Пучмас чаққан ёнғоғи,
Олтин ҳамма пүстлоги;
Мағзи – зумраддан нуқул,
Пойлар талай қоровул.
Яхши яшар жонивор;
Тағин бир ҳодиса бор:
Денгиз күпиреб, тошар,
Бүш қирғоқлардан ошар,
Ва шөвқун-сурон солар,
Хар'ён чопқиллаб қолар,
Сувдан чиқар шу замон—
Үттиз учта паҳлавон,
Танлари ўтдай ёнур,
Бари дов, ёш ва ёвқур,
Бари совлатлик, күркам,
Норғул, азамат, ўқтам,
Бари терилган расо,
Бошлиқ — Черномор бобо.
Үшалардай ҳечқачон,
Бўлмас дов, танти, посбон,
Бекнинг ёри бор күркам,
Кўз узиб бўлмас ҳеч ҳам:
Кундуз — кун хира бўлур,
Тунда — олам нур олур;
Соч тагида — ой қолқар,
Манглайды — юлдуз болқар.
Гвидон — шаҳар беги,
Махтовининг йўқ чеки;

Севади юрти тамом,
У сенга йўллар салом.
Ўпкаси бор: шоҳ Султон —
Бизга келмоқчи эди,
Меҳмон бўлмоқчи эди,
Дараги йўқ, дер, ҳамон...“

Сабри қолмай, шоҳ турмиш,
Дарғаларга буюрмиш:
„Яхши кемалар сайланг,
Ва сафар учун шайлант!“
Кампир, тўқуучи, ошпаз,
Ўйлашар нуқул ғараз,
Шоҳ Султон бормасин, дер,
Оролни кўрмасин, дер.
Лекин, шоҳ солмай қулоқ,
Қаҳрила депти шу чоқ:
„Мен — шоҳми, ёки гўдак?
Кетаман бу гал бешак!“
Ер тепа чиқиб кетмиш,
Эшикни тарс беркитмиш...

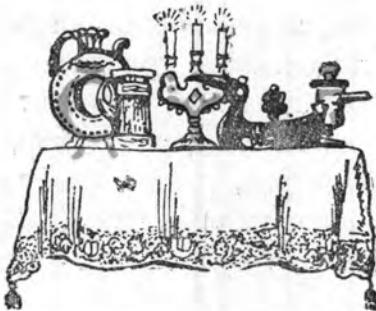
Бек уйида ўтирап,
Дарчадан қараб турап:
Денгиз тинч, тўлқин урмас,
Шовқин солмас, кўпирмас,
Ҳаво тиниқ ва зангар,
Ҳам кўринмиш кемалар:
Денгизда елар экан,

Шоҳ Султон келар экан.
Бек дарҳол сакраб турмиш,
Ва қаттиқ на'ра урмиш:
„Азиз онам, маликам!
Ва сен — севгилим, бекам!
Қаранг анов томонга:
Отам келар бу ёнга“.
Кема келар ёнашиб,
Бек дурбин олмиш шошиб,
Кўрса: туараш шоҳ чиндан,
У ҳам қарар дурбидан.
Кампир, тўқучи, ошпаз,
Ўйлашиб нуқул ғараз —
Боқишишармиш ҳайрон, лол.
Қандай белгисиз орол...
Замбараклар ўқ отмиш,
Жомлар садо тарқатмиш.
Бек келмиш денгиз ёққа,
Шоҳни кутиб олмоққа;
Тўқучи, ошпаз блан
Кампир — серғараз блан —
Шоҳни шаҳрига бошлар,
Индамай қадам ташлар.

Ҳамма саройга юрмиш,
Ва соқчиларни кўрмиш;
Совутлари яроқлар,
Дарвозани хўб сақлар,

Үттиз учта паҳлавон,
Ажабланар шоҳ Султон,
Бари ёш, бари кўркам,
Норғул, азамат, ўқтам,
Бари терилган расо,
Бошлиқ — Черномор бобо.
Ҳовлига ўтар барча,
Ҳовлида баланд арча,
Олмахон куйлар, қандок,
Ҳам чақар олтин ёнғок;
Чақиб, зумрад олармиш,
Қопчиқларга солармиш.
Тўлиб кетипти ҳарёқ.
Зар ёнғоқ, олтин пўчоқ,
Қўноқлар шошқин... нега?
Пайдо бўлмиш ёш бека;
Соч тагида — ой қолқар,
Манглайда — юлдуз болқар.
Ўлуғвор солланармиш,
Товусдай товламармиш...
Қайнанаси ҳам келмиш,
Шоҳ кўриб дарров билмиш...
Ғайрати жўш урипти
Тажанг ва лол, сўрипти:
„Сенмисан? қандай ахир,
Бу не ўзи, қандай сир?“
Тошар, тутикар эмиш,
Кўз ёши оқар эмиш.

Қучипти маликасин,
Үғлин ва ёш бекасин.
Ёзилмиш дастирхонлар,
Базм қурмиш меҳмонлар.
Ҳам тўқучи, ҳам ошпаз,
Ҳам кампирки, серғараз —
Тум-тарақай қочмишлар ..
Сўнг уларни топмишлар...
Қилмишларига иқор,
Хўнграшармиш зору-зор.
Шоҳ хурсандлик туфайли,
Уйга жўнанг, дер, майли...
Кеч кирап, тўй қизишар,
Султонни ётқизишар,
Тўшакни қалин солар,
Чала маст шоҳ дам олар.
Мен шу тўйда бор эдим,
Бўза ичдим, бол едим,
Сал ҳўлланди мўйлабим —
Шу ерда адоқ гапим.

БИР ПОП ВА УНИНГ ХИЗМАТКОРИ БАЛДА ҲАҚИДА ЭРТАК

Дейдиларки, бурун бир поп бор экан,
Пешонаси күнглидан ҳам тор экан.
Бир күн шу поп борипти бозор ёққа,
Мол күрмөкқа ва ҳам күнглин ёзмоққа.
Шунда унга ўз ийүлини билмаган
Балда номли бир йигитча учраган.
Балда депти: „Мунча эрта турибсан?
Күчаларда не ахтариб юрибсан?“
Поп айтипти: „Менга керак бир шаввозды:
Якка ўзи ошпаз, сайис, ёғочсоз.
Яхши эди шундай одам топилса,
Оз олсаю, лекин ишни күп қилса“.

Балда депти: „Айтганинг мен бўламан,
Жон борича яхши хизмат қиласман,
Бир йил ишлаб, пешонангга уч чертай,
Овқатимга атала бер, шукр этай“.
Поп ўзини ўй қўйнига ташлапти,
Пешонасин қашимоқقا бошлапти.
Чертки борки полвон бўлсанг чидаш бер
Бўлар-кетар, „эрта ғамин эшак ер!“
Поп Балдага депти: „Шартинг жуда боп,
Бу шарт бўлса на сих куяр, на кабоб.
Қани, энди уйга қараб юрайлик,
Файратинг ҳам ҳимматингни кўрайлик“.
Балда энди попга хизмат этармиш,
Кечалари похол тўшаб ётармиш.
Тўрт кишининг овқатини урагмиш,
Етти киши меҳнатини қиласмиш,
Эрта туриб ҳеч бир ишни қўймасмиш,
Қўш қўшармиш, талай ерни ҳайдармиш.
Печь ёқармиш, бозор бориб, қайтармиш,
Пиширгани тухумларни арчармиш,
Поп хотини маҳтаб-маҳтаб юрагмиш,
Попнинг қизи Балда деб ғам чекармиш.
Попнинг ўғли „тоға“ дермиш Балдани;
Овқат қилиб тўйдирармиш болани.
Фақат попнинг ўзи уни севмасмиш,
Бир оғиз ҳам яхшироқ сўз демасмиш.
Қандай қилиб ҳақ тўлашни ўйлармиш,
Муддат яқин, ой-кун қараб турмасмиш.

На емоқ бор, на ухламоқ, на ичмоқ,
Пешоналар ҳалитданоқ буришқоқ;
Хотинига күнгил ёрмиш охирда:
„Нима қылдик, хотин, борми бир чора“
Поп хотини — если аёл, тадбирли,
Яна тағин анча шайтон макрли,
Ү дептики: „Күркмагин ҳеч, бу жүн иш
Қийин эмас, бу балони йўқ қилиш.
Сен Балдага бир оғир иш буюргин,
„Шуни бекаму-кўст бажаргин“ дегин.
Шунда ҳеч ким пешонангга чертмайди,
Ва Балда ҳам: „хаққимни бер“ демайди“.
Ағда рилмиш поп устидан катта тоғ,
Боқмиш энди Балдага у дадилроқ.
Шовқин солмиш: „Ҳай Балдавой, қайдасан?
Менга ҳалол хизмат қилган боласан!
Қулоқ бергин: жинлар менга бир замон,
Ўлгунимча тўлар бўлганди ўлпон.
Уч ўйларди тўлашмайди ҳеч бир ҳақ,
Соз бўларди ўша ҳақлар унса нақд.
Аталангни ичиб бўлиб жўнасанг,
Тўлатдирсанг, бермаганга қўймасанг“.
Гап қайтармай Балда попнинг гапига
Йўлга тушиб етмиш дар'ё лабига;
Кўлга тутиб аргамчини тўлғапти;
Сувга солиб, бир учини ҳўллапти.
Шунда сувдан чиқиб кепти кекса жин;
Депти: „Балда, нега келдинг сўзлагин!“

„Арқон блан дар'ёңгизни чайқайман,
 Ла'натилар, сизни тоза қийнайман“.
 Кекса Жиннинг қош-қовоғи буришмиш:
 „Айт-чи, нега қаҳринг бизларга тушмиш?“
 „Нега бўлсин? Ўлпон бериш йўқ сизда,
 Вақти ўтган, ўйлаб кўриш йўқ сизда.
 Устингизда сордек қанот кераман,
 Сиз итларнинг жазонгизни бераман“.
 „Дар'ёмизни чайқамайтур, Балдабой,
 Биз ўлпонни топширамиз қолдирмай.
 Неварамни юбораман, шошмай тур“...
 Балда ўйлар: „Невараси шайтондур!“
 Шўнғиб чиқмиш чол юборган шум ўғил:
 Мушук каби миёв тортиб депти ул:
 „Ҳа Балдабой, омонмисан қишлоқи;
 Бу қандай гап? Қандай ўлпон? не ҳақи?
 Бир умр биз ўлпон нима — билмаймиз,
 Жуда ёмон хафа бўлдик бундан биз, —

Хўп, майлига, ўлпонингни тўлайлик,
Ва ўртага шундай шартни қўяйлик:
Бундан кейин ҳеч бўлмасин бу хил иш
Йўқ ердаги ўлпонларни ундириш.
Карор топсин мана шунга фикримиз:
Қирғоқ бўйлаб чопишайлик иккимиз,
Кимки ўзса ўлпон шунга қолади,
Бу орада қоп ҳам тайёрланади“:
Қаҳ-қаҳ уриб кулиб олмиш Балдабой:
„Нималарни ўйладирсан, бола, ҳой?
Тенглашмоқчи бўласанми мен блан,
Хайиқмасдан Балдабойдай кишидан?
Хўп келибсан ажиналар пакари?
Укам блан чопишиб қўр илгари“.
Балда бормиш яқиндаги ўрмонга,
Икки қуён тутуб, солмиш ҳам'ёнга.
Яна қайтиб дар'ё бўйига бормиш,
Жин боласин топиб, юрагин ёрмиш.
Қуёнларнинг бирин олмиш қўлига,
Сўнгра депти Балда жиннинг ўғлига:
„Мана энди дўмбирамга ўйнайсан,
Сен тирранча мендан ўза олмайсан.
Ярамайсан ҳатто қувлаб этишга,
Ҳеч вақтим йўқ бекор куч сарф этишга.
Сен илгари укам блан синашгин,
Тайёрмисан! Бир, икки, уч! югур жин!“
Чопа кетмиш қирғоқ бўйлаб жинбачча,
Қуён чопмиш уйни мўлжаллаганча.

Шунча жойни чопа-чопа ўткариб,
 Тилин чўзиб, тумшугини кўтариб,
 Етиб келмиш жин боласи туртиниб,
 Терга ботиб панжаси-ла артиниб,
 У ўйлапти: „Енгдим шундай полвонни“.
 Балда бўлса силаб-сийпаб қуённи
 Сўзланаркан: „Жоним укам, чарчадинг,
 Энди дам ол, ҳеч ерда дам олмадинг!“
 Ҳайрон қолмиш жин боласи бу ҳолга,
 Бўйин эгмиш тушгач бундай аҳволга!
 Тан бериб у, қуйруғини қимтипти,
 Аммо ичдан: „шуни эзсам бир!“ депти.
 У Балдага депти: „ўлпон келтирай“,
 Бобосига бориб депти: „Мен ўлай!
 Балдабойнинг укасидан енгилдим“,
 Бобой бўлса ўйга кетмиш сўзсиз, жим.

Балда бу чоқ түпалонни бошлапти,
Сувга құрқинч арқонини ташлапти.
Хартомонга сувни чайқаб, урғынмиш,
Сув бетида жин боласи күрінмиш,
Депти у: „Бас қил, ўлпонинг берайлик —
Лекин яна бир синашиб күрайлик.
Мұлжал олиб отилади шу таёқ,
Ким үтказса бу синовда ўша ҳақ;
Ўлпонлар ҳам ўшаники, не дединг?
Ё күркәнгми, чиқиб қолар деб құлинг?
Ахир нега индамайсан? — „Шошмай тур,
Сен ўзингни полвон деб қоғламай тур,
Мен анови зёр булатни кутаман,
Бу таёқни шу булатга отаман.
Шундан кейин ҳанғомани бошлайман,
Эң қичишган ерингизни қашлайман“.
Жин боласи құрқанидан бүзлапти,
Чопиб тушиб бобосига сүзлапти,
Балда яна арқонини ташлапти,
Жин элини құрқитмоққа бошлапти.
Жин боласи яна чиқиб юзага,
Депти: „Тағин нима дейсан бизага?
Сен хоҳласанг, ўлпон тайёр, олақол!“
Балда депти: „Тұхта, энди қулоқ сол:
Навбат мендан, мен ҳам бир шарт құяман,
Бажармасанг құзларингни ўяман.
Қани синаб күрайин сен баттолни,
Күрдингми ҳув анови күк байтални?

Қани шуни бир чақирик жилдиргин,
Шундан кейин „үлпон меники“ дегин.
Эплолмасанг ҳеч ҳаққинг йўқ үлпонда“—
От тагига кирмиш бола шу онда.
Эй зўр бермиш, эй кучанмиш қизариб,
Икки қадам босмиш отни кўтариб,
Сўнг довдираб йиқилипти чалқанча,
Балда депти: „Ха, не қилди тирранча?
Аҳволинг шу, яна майдонга кирдинг
Кўп зўр бериб, икки қадам жилдиридинг.
Мен оёғим орасига оламан,
Ҳайт дейману ўз йўлимга соламан!“
Балда иргиб миниб отга, чопипти,
Ҳамма ёқни чангутўзон ёпипти.
Жин боласи эс-хушин йўқотипти,
Бу даҳшатни бобосига айтипти.
Ночар қолиб, жинлар үлпон тўплапти,
Балдабойни үлпон бериб йўллапти.
Балда кепти тамоқ қириб, йўталиб,
Поп буёқда сакраб туриб, чайқалиб
Хотинининг орқасига беркиниш
Кўрққанидан фужанак бўб, чекинмиш
Балда уни топиб олиб: „Ма,— депти,—
Үлпонни ол, ҳаққимни бергил“, — депти.
Поп тарк этиб панани,
Ушлапти пешонани,
Тушиб қопти черткilar,
Чертки эмас, тепкилар;

Поп бир черткини епти,
Ва том бўйи ирғипти;
Иккинчи чертки блан,
Айрилипти у тилдан;
Учинчини ҳам епти
Ҳам ҳушидан кетипти.
Попнинг ўша аҳволига бўлиб мас
Балда депти: „Арzon шўрва татимас“.

БАЛИҚЧИ ҲАМ БАЛИҚ ҲАҚИДА ЭРТАК

Үтган чоқда денгиз бўйида
Чол ва кампир умр суритти,
Ертўлада — эски уйида
Ўттиз уч йил бирга турипти.
Чол тўр солиб овларкан балиқ,
Кампир эса йигирар урчиқ.
Чол денгизга тўр солса бир гал,
Бақа япроқ тутитти ёлғиз.
Тўр солгандা чол иккинчи гал
Илинипти денгиз ўлани.
Тўр солгандা чол учинчи гал
Тўрга тушмиш бир митти балиқ,
Жўн балиқмас нақ олтин балиқ.
Олтин балиқ ёлбормиш чолга,
Одам каби чиқариб овоз:

„Күйиб юбор, денгизга тушай,
Түловим ҳам қиймат бўлур, чол,
Кўнглинг не тиласа бергайман“.
Ҳайрон бўлмиш, чол қўрқиб кетмиш,
Ўттиз йилу, боз уч йил расо
Балиқчилик қилганди, аммо
Балиқ сўзин эшиитмаганди.
Чол балиқни қўйиб юбормиш
Ва сўз айтмиш унга меҳрибон:
„Олтин балиқ, тангри ёр бўлсин,
Керак эмас менга тўловинг;
Майли тушгил яшил денгизга,
Эркин-эркин ўйнаб юравер!“

Чол қайтипти кампир ёнига,
Ва сўзлапти улуғ му'жиза:
„Тутиб олдим бугун мен балиқ,
Жўн балиқмас — бир олтин балиқ;
Балиқ бизнинг тилда айтди сўз,
Кўп ялинди қўйиб юбор, деб,
Ўз уйига — яшил денгизга;
Катта тўлов тўлайин, деди,
Не истасанг берайин, деди;
Мен олгани ботинолмадим,
Кўйивордим яшил денгизга“.
Чолни қарғай бошлапти кампир:
„Эй тентак чол, гўл, девона чол!
Ололмапсан балиқдан тўлов!

Хеч бўлмаса битта тоғора —
Олмайсанми ундан ахир сен,
Тоғарамиз, биласан тешик!“

Чол борипти яшил денгизга,
Мавж урмоқда денгиз, қараса,
Чақирипти балиқни сувдан,
Балиқ чиқиб сўрапти ундан:
„Нима керак сенга, чол бобо?“
Та’зим блан жавоб айтар чол:
„Пошто балиқ, ҳолимга ачин,
Хўп уришди-кампири мени:
Тинчлик бермас, қаридинг демас,
Керак эмиш янги тоғора,
Тоғорамиз тешилган, ахир“.
Олтин балиқ берипти жавоб:
„Қайғирмағил, тангри ёр бўлсин,
Боргил, бўлур янги тоғора“.

Чол қайтипти кампир ёнига,
Тоғоралик бўлипти кампир.
Уришипти кампир баттарроқ:
„Эй тентак чол, гўл, девона чол!
Кир тоғора бой қиласмиди?
Жўна, тентак, балиққа боргил,
Та’зим қилу, уй сўраб олгил“.

Чол борипти яшил денгизга,
(Яшил денгиз лойқаланипти);

Чақирипти балиқни сувдан,
 Балиқ чиқиб сўрапти ундан:
 „Нима керак сенга, чол бобо?“
 Та’зим қилиб шундай депти чол:
 „Пошшо балиқ, ҳолимга ачин,
 Мени кампир қарғади баттар,
 Тинчлик бермас, қаридинг демас,
 Жаги тинмас, уй сўрар нуқул“.
 Олтин балиқ айтитти жавоб:
 „Қайғирмагил, тангри ёр бўлсин,
 Боргил, уй ҳам бўлади насиб!“

Ертўласи томон қайтса чол,
 Ертўладан из ҳам қолмапти,
 Кўз олдида: фишт мўрилик, оқ,
 Болут ёғочидан ясалган—
 Дарвозалик бир уй турипти.

Уй ёнида меҳмонхона бор.
Деразанинг ёнида эса
Ўтирипти кампир талтайиб,
Қарғамоқда чолни баттарроқ:
„Эй тентак чол, гўл, девона чол!
Келиб-келиб уй сўрабсан-да!
Жўна дарров балиқ ёнига,
Та’зим қилгин унга сен тағин:
Қора деҳқон бўлмайман ортиқ,
Мен—бегойим бўлиш истайман!“

Чол борипти яшил денгизга,
(Денгиз нотинч, тўлқин урмоқда),
Чақирипти балиқни сувдан,
Балиқ чиқиб сўрапти ундан:
„Нима керак сенга, чол бобо?“
Та’зим қилиб, чол шундай депти:
„Пошшо балиқ, ҳолимга ачин,
Кампирни жин урди баттарроқ,
Тинчлик бермас, қаридинг демас,
Қора деҳқон бўлмасмиш ортиқ,
У begoyim bўliш истармиш!“
Олтин балиқ айтипти жавоб:
„Қайғирма, бор, тангри ёр бўлсин!“

Чол қайтипти кампир ёнига,
Нима кўрар? Баланд бир сарой.
Ошқулдоқда тураг кампирни,
Совсар пўстин унинг эгнида,

Бошида ҳам алвон дакана,
 Қатор-қатор инжу бўйнида,
 Қўлларида олтин узуклар,
 Оёғида қирмизи этик.
 Атрофида оқсоч хотинлар,
 Коқ ўртада кампир турарди,
 Соchlаридан судраб урарди.
 Кампирига сўз қотипти чол:
 „Салом аслзода, бегойим!
 Кўнглинг энди тўлди шекилли!“
 Кампир бўлса ўшқуриб баттар,
 Отхонада ишлашга солмиш.
 Ўтиб кетмиш ҳафталар, ойлар,
 Кампир тагин минмиш қаҳрига,
 Балиқ томон йўллапти чолни.

„Тез бор, та'зим қилгил балиқقا:
Ортиқ мен бегойим бўлмайман,
Пошшо хотин бўлиш хоҳлайман!“
Кўрқиб кетиб чол, шундай депти:
„Эшак мия едингми, кампир?
Юриш-туриш — нима, билмайсан,
Пошшолик масхара бўлдими!“
Кампир баттар миниб қаҳрига,
Чол юзига тарсаки урмиш:
„Қора деҳқон, қандай ботиндинг,
Ким қўйипти сенга сўз айтмак,
Менга — мендай бегойимга-я?
Яхшиликча жўнаб қол, дейман,
Жўнатгайман боғлаб, бормасанг“.

Чол денгизга қараб йўл солмиш,
(Яшил денгиз қора ранг олмиш);
Чақирипти балиқни сувдан,
Балиқ чиқиб сўрапти ундан:
„Нима қерак сенга, чол бобо?“
Та'зим қилиб, сўз айтипти чол:
„Пошшо балиқ, ҳолимга ачин!
Кампир тагин бошлади ғавғо!
Бўлмас эмиш ортиқ бегойим,
Бўлур эмиш эркин малика!..“
Олтин балиқ беради жавоб:
„Қайғирмагил, тангри ёр бўлсин,
Майли кампир бўлур малика!“

5 А. Пушкин. Эртаклар

Чол қайтипти кампир ёнига,
Қарасаки, шоҳона қаср,
Қаср ичра кўринар кампир,
Ўтиармиш малика бўлиб,
Хизматида беклар, амирлар
Асл шароб қуийб бермоқда;
Ҳам малика қўймоқ емоқда;
Артофига талай ясовул,
Елкаларда ойболталари,
Ўраб олмиш, жуда ҳам қўрқинч.
Буни кўриб қўрқиб кетмиш чол,
Ва букилиб, сўз айтмиш унга:
„Савлатли маликам, саломалайкум!
Шояд энди тўлгандир кўнглинг!“
Қайрилиб ҳам боқманти кампир,
„Тез ҳайданг!“ деб айтити холос.
Сакраб туриб беклар, амирлар,
Чолни судраб ҳайдай солмишлар.
Ясовуллар эшик ёнида
Сал бўлмаса чопаёзмишлар.
Мазақ қилиб қолмиш аломон:
„Килифингдан топдинг нодон чол!
Бундан кейин бўлгуси сабоқ:
Ўз кўрпангга қараб чўз оёқ!“

Тағин ўтмиш ҳафталар, ойлар,
Кампир баттар минмиш қаҳрига,
Эрини излатар чопар юбориб,

Чолни топиб келмишлар ахир.
Шунда кампир демиши чолига:
„Жұна тагин балиқ ёніга,
Та'зим қилиб ўтингил дарров,
Бұлмагайман ортиқ малика,
Денгиз шоҳи бўлиш истайман,
Хизматимда турсун балиқ ҳам,
Балиқ бўлсин менга чоповул!“

Ботинолмас сўз айтишга чол,
Бўлаолмас кампир сўзини,
Тагин бормиш яшил денғизга.
Қора қуён кўраган денғизда:
Тўлқинлар ўшқирап ғазабкор,
Ҳам тўлғанар, ҳам увлар тинмай.
Чол чақирмиш балиқни сувдан,
Балиқ чиқиб сўрапти ундан:
„Нима керак сенга, чол бобо?
Та'зим қилиб, унга депти чол:
„Пошшо балиқ, ҳолимга ачин,
Жонга тегди ла'нати кампир,
Нима қылсам экан шу топда?
Ортиқ бўлмас эмиш малика,
Денгиз шоҳи бўлиш истармиш,
Сен ҳам борармишсан хизматга,
Бўлармишсан унга чоповул“.
Битта сўз ҳам демапти балиқ,

Сувга уруб думини фақат,
Фойиб бўпти денгиз тагига.
Жавоб кутиб турмиш шўрлик чол
Узоқ қолиб денгиз бўйида.
Сўнг қайтипти кампир ёнига,
Кўрса: тағин ўша ертўла,
Бўсағада ўтирар кампир,
Қаршисида — тешик тогора.

ҮЛИК МАЛИКА ВА ЕТТИ БАҲОДИР ХАҚИДА ЭРТАК

Хайрлашиб баногоҳ,
Отланмиш сафарга шоҳ.
Бекач саройда танҳо
Шоҳни кутмиш доимо.
Кечаю-кундуз кутмиш,
Йўлларига кўз тутмиш,
Шоҳни кутиб ҳар замон,
Бўпти кўзлар нигорон,
Лекин ёрдан йўқ нишон!
Фақат қутурар бўрон—
Қорларга тўлмиш ҳарёқ,
Ҳамма ер бўлмиш оппоқ.

Туну-кун кутиб-кутиб,
Түккиз ой кетмиш ўтиб.
Ҳайит арафасида,
Арафа кечасида,
Хоним бекачга худо
Бир қизча этмиш ато.
Эртаси-ёқ, кўп узоқ —
Кутилган азиз қўноқ —
Подшоҳ қайтмиш сафардан,
Бегона ўлкалардан.
Бекач шоҳга телмурмиш,
Оғир-оғир хўрсинмиш,
Шодлиги ошганидан,
Севиниб шошганидан
Пешин айтилган замон,
Хоним бекач бермиш жон.

Шоҳ узоқ тортмиш алам,
Начора? banda у ҳам;
Ҳаш-паш демай бир маҳал,
Бекорчи тушдай жадал
Бир йил ҳам ўтиб қопти.
Шоҳ бошқа хотин опти.
Чинакам ҳам у дилбар
Бекачликка ярашар;
Оппоққина, хушқомат,
Ақлу-дидда аломат,

Лекин мағур вә бахил,
Эрка, кунчи, қора дил,
Сепи бор күркам күзгу
Күп ҳикматли экан у;
Күзгу сүзлай оларкан,
Бекач ҳам қувонаркан.
Фақатгина у блан,
Ҳикматли күзгу блан
У шод, ҳазиллашаркан
Зеб бериб, сүзлашаркан:
„Сүзла азиз ойнажон,
Ҳақиқатни эт баён:
Ман эмасми дун'ёда
Ҳаммадаң ҳам зиёда,

Оппоқ, гүзал ва яхши,
Қизил юзларнинг нахши?“
Ойна деркан жавобан:
„Шубҳасиз сан ҳаммадан
Оппоқ, гүзал ва яхши,
Қизил юзларнинг нахши“.
Бекач қаҳқаҳа солиб
Турли-туман буралиб,
Сузиб кўзи-қовоғин,
Қирсиллатиб бармоғин,
Зеб бериб кериларкан,
Кўзгуга термуларкан.

Броқ ёш малика ҳам
Оҳиста, бўлиб кўрккам,
Кун сайин ўсакетмиш,
Ўсиб камолга етмиш.
Юзлари оқ, қора қош,
Хушфе’л, раҳимдил, ювош.
Маликага куёв ҳам
Топила қолмиш шу дам,
У шаҳзода Елисей,
Аслзода Елисей.
Совчига шоҳ кўнипти,
Дарров сеп ҳам унипти:
Етти савдо шаҳари,
Юз қирқ кошоналари.

Юз кўрарга отланиб,
Бекач жуда безаниб,
Кўзгуга телмураркан,
Ва ундан сўрар экан:
„Ман эмасми дун’ёда
Ҳаммадан ҳам зиёда,
Оппоқ, гўзал ва яхши,
Қизил юзларнинг нахши?“
Кўзгу деркан шу маҳал:
„Хеч шубҳасиз сан гўзал;
Лек, малика дун’ёда,
Ҳаммадан ҳам зиёда,
У оқ, гўзал ва яхши
Қизил юзларнинг нахши“.
Бека сесканиб кетмиш,
Қўлларини мушт этмиш,
Кўзгуга бир тушурмуш,
Ер тепиниб дўқ урмиш:
„Аҳ, паст кўзгу, ярамас,
Сўзларинг бари ғараз.
У қандай менга етсин,
Мендан ҳам ўтиб кетсин?
Та’зирини бир берай,
Тавбага таянтирай.
Ўсмай ўлгур, ярамас!
Оқлиги бежиз эмас:
Онаси экан бўғоз,
Корга телмурган холос,

Айт, мумкинми ҳеч маҳал
У бўлса мендан гўзал?
Унинг қандай ҳаққи бор?
Мен гўзалман: бўл иқрор.
Элу-юртни изласанг,
Жаҳонни синчикласанг,
Йўқдир менга teng сулув,
Шундайми?“

Депти кўзгу:

„У барибир дун’ёда
Ҳаммадан ҳам зиёда,
Оппоқ, гўзал ва яхши,
Қизил юзларнинг нахши!“
Бекач ночор ўртаниб,
Ҳасад ўтига ёниб,
Кўзгуни тез олипти,
Ҳам сандиққа солипти.
Чақириб Қора қизни,
Ҳам малика ўксизни;
„Олиб бориб тўқайга,
Одамсиз хилват жойга,
Оёқ-қўлини боғла,
Тириклай бағрин доғла! —
Деб айтипти чўрига, —
Ем бўлсин, — деб, — бўрига“. —
Ёвуз хотинга, айтинг —
Шайтонми, жин келар teng?
Чора йўқ. Қора қиз ҳам

Малика блан илдам
Юриб кетмиш түқайга,
Ва етмиш хилват жойга,
Малика пайқаб қолмиш,
Даҳшат ичида толмиш
Ҳам ёлбормиш: „Паноҳим?
Сўзла, недур гуноҳим?
Қизгина, раҳм эт менга!
Гар бекач бўлсам, сенга —
Яхшиликлар қиласман“.
Қиз уни севганидан,
Банд айламай, ўлдирмай,
Қўйиб юбормиш шундай,
Деб: „Қайғурма, омон бўл“,
Сўнг уй томон солмиш йўл.
Бекач сўрапти жадал:
„Хўш? Қаёқда у гўзал?“
„Тўқайда, ўзи ёлғиз“,—
Деб жавоб қайтармиш қиз,—
„Боғлидир қўл-оёғи,
Йиртқич йўлиққан чоғи
Азоби кам бўлади,
Осонгина ўлади“.

Шоҳ қизи йўқолипти!—
Деган хабар тарқапти.
Қизига шоҳ чекмиш ғам,
Шаҳзода Елисей ҳам

Худодан мадад тилаб,
Йўлга тушмиш сўроқлаб
Азиз меҳрибонини,
Гўзал қаллиқжонини.

Қаллиқ адашганича,
Тўқайда бутун кеча,
Юриб-юриб толипти,
Бир кўшкка кеб қолипти,
Бир ит чиқиб шу маҳал,
Тинчланипти ҳуриб сал;
Дарвозадан кирса қиз,
Шарпадан йўқ бунда из,
Ит юрар эркаланиб,
Малика ҳам шайланиб,
Йўлак томон опти йўл
Ҳалқага чўзипти қўл:
Эшик очилиб равон,
Қиз кирсаки, чароғон
Бир уй: — унда — гиламлар,
Осиғлиқмиш санамлар.
Гўзал печкаси бормиш,
Сўрилар ўймакормиш,
Қиз кўрсаки, бу мазгили
Меҳрибон ва раҳмдил
Одамларнинг мазгили;
Бу ерда унинг дили

Озор топмаса көрак,
Лек ҳечкимдан йўқ дарак,
Үйларга бир-бир кирмиш,
Тоза қилиб супурмиш,
Худо учун ёқмиш шам,
Иситмиш печкани ҳам,
Сўрига чиқиб аста,
Ухлаб қопти бир пастда.

Етганда туш палласи,
Келмиш одам шарпаси;
Кирмиш етти баҳодир,
Мўйловсоз етти иодир.
Зўри депти: „Ажабо!
Ҳарёқ тоза ва барно.
Кимдир йигиштирипти,
Бизни кутиб турипти,
Ким у? Чик ёнимизга,
Чин ўртоқ бўлгин бизга,
Кекса чол бўлсанг агар,
Бизга бўлурсан падар.
Йигит бўлсанг — биз сени
Дейлик тутинган ини.
Кампир эрсанг — онасан,
Ҳурматларга қонасан.
Ағар бўлсанг гўзал қиз,
Бўлгин азиз синглимиз“.

Малика ҳам шу замон,
Тушмниш йигитлар томон,
Уларни иззат қилиб,
Салом бермиш әгилиб:
Таклиф этилмасданоқ,
Бўлгани учун қўноқ,
У, авф сўраб, қизармиш,
Ҳам уялиб бўзармиш,
Пайқаптилар сўзидан —
Бу қиз малика экан;
Уни тўрга ўтқизиб,
Нози-не'матни тизиб,
Қадаҳ тўлдиришипти,
Патнусда келтирипти.
Қиз рад этмиш шаробни,
Зангори майи-чобни;
Сомсадан олиб оз-моз,
Ковшанган бўпти холос.
„Чарчадим“ — деб жуда ҳам,
Сўрапти олмоққа дам.
Тўрдаги бир хонани,
Кенг, ёруғ кошонани
Унга беришиптилар
Ва сўнг чиқишиптилар.

Кунлар ўтмиш изма-из,
Лекин ёш маликамиз

Түқайзор маконида,
Баҳодирлар ёнида
Нохуш эмас ҳоли ҳам;
Баҳодирлар субҳидам
Туришиптилар иноқ,
Остларида аргумоқ,
Үнг құлни хушнуд әтиб,
Арабни қувиб етиб,
Қилмоқ учун пиёда,
Саҳроларда афтода,
Татар бошини гоҳо¹
Қилмоққа тандин жуло
Гоҳи Бештов черкасн
Үрмонда қувмоқ учун
Чиқарканлар сафарга,
Кулранг ўрдак отмоққа.
Бу чөғ бизнинг малика
Саройда қолиб якка,
Супуриб, сидираркан,
Таомлар пишираркан.
Баҳодирлар блан қиз
Яшар тотув, гинасиз.
Кунлар шундай ўтаркан,
Кун ўтиб кун етаркан.

Гүзал қизни жўралар
Жондан севар эканлар.

Бир куни эрта блан,
Етти баҳодир бирдан
Қиз уйига кирипти
Зўри: „Эй, дилбар,— депти,—
Бизларнинг синглимизсан,
Бу нарса сенга равшан,
Бизлар етти жўрамиз,
Сени жуда севамиз,
Ҳарбиримиз ҳам сени
Жон деймиз ёр қилгани,

Броқ илож йўқдир ҳеч,
Бу мушкулни ўзинг еч!
Биримизни эр қилгил,
Бошқаларга бўл сингил.
Нега бошинг чайқайсан?
Ё арзни рад этгайсан?
Ё товар қўл эмасми,
Сенга мақбул эмасми?“

„Софдил қаҳрамонларим,
Азиз оғажонларим“,—
Деб малика сўз бошлар,—
„Ёлғон сўзласам агар,
Тириклай ерга кирай.
Мен қайлиқман, не қилай?
Мен учун баробарсиз,
Ақлли, диловарсиз,
Билинг, мен чин кўнгилдан
Барчангизни севаман.
Броқ ўзгага бу бош
Мангу этилган йўлдош.
Азиздир ҳаммадан ҳам
У Елисей шаҳзодам“.

Жўралар жим қолипти,
Бошни қашлаб олипти.
„Сўрашнинг айби йўқдир,
Малика бизни кечир“—

Депти улкан паҳлавон,—
„Бундай бўлса ҳечқачон
У ҳақда очмам оғиэ“.

— „Ҳафамасман“, — депти қиз,—
„Менинг ҳам рад жавобим —
Гуноҳ эмас“. Улар жим
Та'зим бажо этмишлар,
Аста чиқиб кетмишлар,
Шундай қилиб улар бот
Кечирмишлар тинч ҳаёт.

Алқисса ёвуз бекач
Маликани эслагач,
Тура олмапти чидаб;
Кўпдан бери аразлаб
Юаркан кўзгусига;
Энди тушиб эсига,
Кўзгу томон юз тутмиш,
Ғазабини унутмиш,
У яна ҳам керилиб,
Депти табассум қилиб:
„Салом! Сўзла кўзгужон,
Ҳақиқатни эт баён:
Мен эмасми дун'ёда
Ҳаммадан ҳам зиёда,
Оппоқ, гўзал ва яхши,
Қизил юзларнинг нахши?“

Жавоб бермиш ойнажон:
„Гўзаллигинг бегумон;
Броқ яшайди бир қиз
Ҳечқандай ҳашаматсиз,
Кўк эман маконида,
Баҳодирлар ёнида.
У сандан ҳам яхшидир,
Гўзалликнинг нахшидир“.
Бекач тўклиш қаҳрини —
Қорақизга: „Сен мени
Алдашга қандай жур’ат
Этаолдинг, касофат?..“
Қорақиз қолиб ночор,
Барига бўлмиш иқрор.
Тутақиб ёвуз бекач,
Қорақизни қийнагач,
Шоҳ қизин ўлдирай деб,
Ёки ўзим ўлай деб,
Белин маҳкам боғлапти,
Бағрини ўт доғлапти.

Ёш малика бир куни
Кутиб оғаларини,
Ёлғиз ўтирас экан,
Чархин йигирав экан.
Йўлакда ғазаб блан
Ит ҳуриб қолмиш бирдан,
Ҳамда қараб кўрса қиз:

Ховлида қарри, ўксиз
Гадой хотин юрипти
Итни ҳайдаб турипти.
Ҳассаси блан. „Эна,
Сабр қил пичагина“,—
Депти қиз деразадан,—
„Итни ўзим ҳайдайман,—
Ҳамда сенга, энажон,
Этаман хайри-эҳсон“.
Қизга кампир дер шу дам:
„Оҳ, жон болам, қизгинам!
Иting жонимни олди,
Ўлдиришга оз қолди,
Иргишларига бир боқ!
Чиқ ёнимга, чиқ тезроқ“.
Малика ҳам нон олиб,
Чиқмоқ учун қўзғолиб,
Зинадан тушмасданоқ,
Ит етиб келмиш шу чоқ,
Ҳуриб эркаланипти,
Оёққа сурканипти,
Йўл бермапти ўтишга,
Кампир сари етишга,
Кампир келайин деса
Қиз ёнига, ит эса —
Ваҳший ҳайвонларсумон
Ташланармиш у томон.
„Ажабо, бу нима сир?

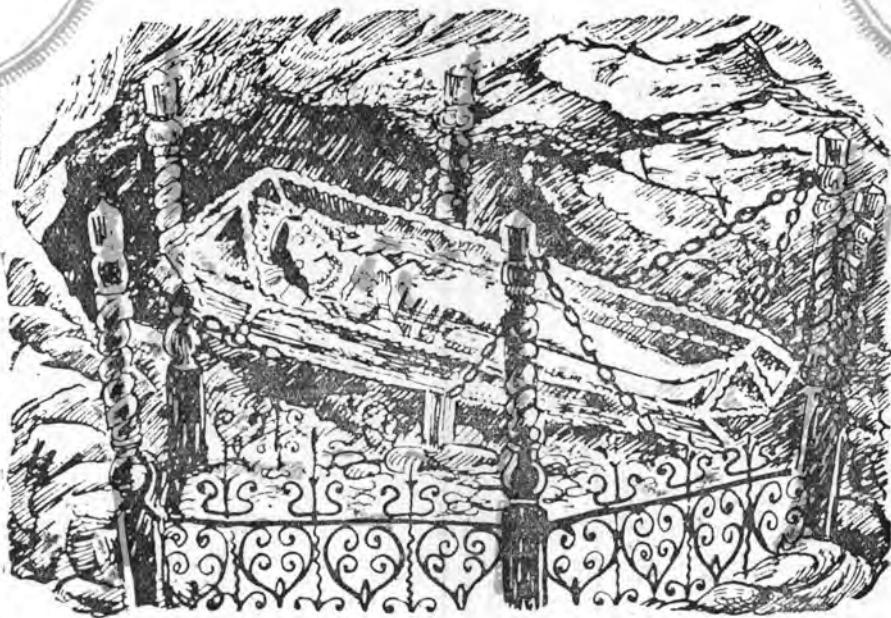
Яхши ухломагандир“ —
Малика сүз қотипти:
„Ма ол!“ деб нон отипти.
Тутиб опти шум кампир:
„Сенга беҳад ташаккур,
Тангри қўлласин доим;
Сен ҳам тутиб ол, ойим!“
Маликага хўп пишган,
Олтин бўлиб етишган
Олма учеб борипти.
Ит сакраб, инграпити...
Малика икки қўллаб
Опти олмани ушлаб.
„Ё зериксанг мабодо,
Еганингда қил дуо“ —
Деб кампир эгилипти,
Ва кўздан йўқолипти.

Бирга малика блан
Зинадан чиқар экан,
Қалби ғамга тўлгандай,
„Ташла!“ демак бўлгандай.
Ит ғамгин телмурипти,
Қизга қаттиқ ҳурипти.
Қиз итни эркалапти,
Юмшоқ қўлла силапти:
„Не бўлди сенга, Лочин?
Ёт энди!“ Ўзи локин —

Уйга кириб кетипти,
Эшикни беркитипти.
Хўжаларин чидамсиз
Кутмак-чун малика қиз
Чархига ўтиrsa ҳам,
Лекин ўзи дамба-дам
Олмага телмуаркан,
Фақат уни кўраркан,
Олма тўлиб пишипти,
Жуда ҳам етишипти
Хушбўй, бежирим, таранг,
Қипқизил ва тилло ранг,
Болга тўлиб туаркан!
Уруғи кўринаркан.
Овқатгача қаламқош
Кутмоқчи бўпти, бардош —
Беролмапти сра ҳам,
Олмани олиб бардам,
Лабига тегизипти,
Тишлаб бўлак узипти
Ҳам епти уни аста...
О, жоним, у бир пастда
Гангиб ҳушдан оғипти,
Қўллари бўшашипти.
Тушиб қўлдан олма ҳам,
Кўзлари тиниб шу дам
Бут остига оғиб қиз,
Ётипти сокин, жонсиз ..

Сафардан эсон-омон
Қайтишипти уй томон,
Бу маҳал етти шаввоз.
Циқиб уларга пешвоз —
Ит қаттиқ югирипти
Нотинч ҳура кетипти.
Хөвлени күрсатиб у,
„Яхшиликка эмас бу!“
Депти улар: „— Фалокат
Юз берган бунда албат“.
От қўйишиб келипти,
Ичкарига кирипти,
Кўриб бўпдилар ҳайрон,
Ит чопиб келиб шу он,
Олмага отилипти,
Ебдию тез ўлипти.
Ма’лум бўлипти: оғу —
Тўлган олма экан бу.
Малика қаршисида
Жўралар бариси-да,
Бош эгипти дилхаста,
Фотиҳа ўқиб, аста
Уни ясантирганда,
Дафн қилмоқ бўлганда —
Бундан кечиптилар воз,
Малика қиз жуда соз
Уйқу ичра ётгандек,
Жуда гўзал ва тетик

Ётаркан беҳаракат,
Нафас олмаскан фақат.
Уч күн ўтипти, ҳануз
Үйқудан турмапти қиз.
Дилда ҳасрат, надомат
Кўрсатганича одат
Ўқишиб жанозасин,
Маликанинг мурдасин,
Биллур тобутга солиб,
Ҳаммалари кўтариб,
Кетмишлар Бўштоғ томон,
Тун ярим бўлган замон
Олти устунга уни,
Малика тобутини
Чўян занжир-ла аста
Боғлаптилар бир пастда,
Атрофига панжара
Кўйиптилар кўп сара.
Улкан ботир эгилиб,
Мурдага салом қилиб,
Депти: „Тинчиб ухлагин;
Хуснинг, ёвузлик ва кин
Қурбони бўлиб ўчди,
Руҳинг самога кўчди.
Бизлар сени севардик,
Севгилингга сақлардик —
Бўлмай йигитга насиб,
Бўлдинг тобутга насиб“.

Шум бекач шу куниёқ,
Хушхабарга иштиёқ —
Боғлаб, кўзгуни олмиш
Ҳам савол сўраб қолмиш:
„Айт, мен-масми дун'ёда
Ҳаммадан ҳам зиёда,
Оппоқ, гўзал ва яхши,
Қизил юзларнинг нахши?“
Кўзгу депти жавобан:
„Бекач, шаксиз, ҳаммадан —
Оқсан, гўзал, яхвисан,
Қизил юзлар нахисан“,

Бу орада шаҳзода
Жаҳон кезиб афтода.
Қайлиғинни изларкан,
Доим йиглаб, бўзларкан.
Кимдан қисла у савол,
Савол кўринар маҳол;
Юзига кулар бирор
Четга бурилар бирор,
Арз айлапти ниҳоят
Қуёшга у азамат.
„Нурли қуёш! Кўкда сан,
Йил бўйи айланасан
Қишини илиқ, мулойим —
Баҳорга улаб доим,
Самоларда юрасан,
Барчамизни кўрасан,
Радми бўлур жавобинг?
Кўрмадингми дун'ёнинг
Ҳеч ерида ўшани,
Ёш, гўзал маликани?
Мен куёви“. — „Чироғим
Маликани кўрмадим.—
Депти қуёш,— муқаррар
У энди ўлган чиқар,
Балки қўшним ойпатир
Эҳтимол учратгандир:
Бирор ерда шоҳ қизин,
Кўриб қолгандир изин“.

Қора тунда шаҳзода
Ётмиш ғамгин, афтода.
Ой кўринмиш, ёлвариб,—
Чопипти ойга ғариб.
„Ой, оймўма, дўстгинам,
Тилла қошчам! Кенг олам—
Бўлганда қопқоронғу,
Чиқасан сочиб ёғду,
Одатингни юлдузлар
Севиб, сенга телмураг.
Радми бўлур жавобинг?
Кўрмадингми дун'ёнинг
Ҳеч ерида ўшани,
Ёш гўзал маликани?
Мен куёви“. — „Э иним,—
Сўзлапти ой,— кўрмадим,
У гўзал маликани...
Чиққум соқчи тургани
Фақат келганида гал.
Эҳтимол мен йўқ маҳал,
Ўтиб кетгандир у қиз“.
Шаҳзода депти: „Эссиз“.
Ой яна депти шунда:
„Шошма, сабр қил, уни:
Балки шамол билади,
Ўша кўмак қиласди.
Сен унга бор жонгинам,
Хайр энди кўп тортма ғам“.

Хам Елисей шаҳзода.
Бўлмай ма'юс, афтода,
Борипти шамол сари,
Ёлварипти тиллари:
„Шамол! қудратинг блан
Булутларни қувлайсан,
Кўм-кўк денгизни дарров.
Қиласан алғов-далғов,
Ёлгиз худодан ўзга
Хечкимни илмай кўзга,
Эркин кезиб юрасан,
Ҳарёнга югурасан,
Радми бўлур жавобинг?
Кўрмадингми дун'ёning
Ҳеч ерида ўшани,
Ёш гўзал маликани?
Мен куёви“. — „Кулоқ сол“,
Жавоб берипти шамол,
„Оқишилари кўк, сокин
Сойдан ўтгандан кейин,
Ҳайбатли юксак тоғ бор,
Тоғ бағрида чукур ғор!
Ўша ғорда ғам-алам
Зулмати ичра ҳардам,—
Устунларга тортилган
Занжирга банд этилган
Биллур тобут тебранар,
Ҳеч кимсадан йўқ асар.

У тобутда, диловар,
Сенинг қайлиғинг ётар“.

Шамол кетмиш шундан сүнг,
Йиғлаб шаҳзода ҳўнг-ҳўнг.
Гўзал қайлиқни сўнг бор
Кўрмоқ учун дилафкор
Кетипти бўш ер томон.
Борар экан, намоён—
Бўлмиш қаршида зўр тоғ;
Атрофи бўшлиқ, яйдоқ;
Тоғ бағрида қорағор,
Кирипти унга шунқор.
Ғор қоронғи—муқаддар,
Унда тобут тебранар.
У тобутда мангалик
Тўшагида ётиб тек,
Ухлар экан маимка.
Севгани тобутига
Бутун жон-жаҳти блан
Отилмиш йигит бирдан.
Тобут синмиш. Қиз шу он
Тирилмиш. Бўлиб ҳайрон,
Атрофга телмураркан,
Занжирда тебранаркан.
Уҳ тортиб сўзлапти у:
„Кўп узоқ ухлапман-ку!“
Тобутдан чиқмиш дилбар.

Аҳ!.. — иков ҳўнграб йиғлар.
Йигит қизни кўтариб,
Ёриғликка чиқариб,
Ҳоли-аҳвол сўрапти,
Уйга қараб жўнапти,
Дарҳол тарқапти миш-миш:
Шоҳ қизи тирик эмиш!

Ўгай она—шум бекач,
Уйда ишсиз зериккач,
Кўзгусига телмуриб,
У блан суҳбат қуриб
Дер: „Ман-масми дун'ёда
Ҳаммадан ҳам зиёда,
Оппоқ, гўзал ва яхши,
Қизил юзларнинг нахши“.
Кўзгу депти шу маҳал:
“Ҳечбир сўзсиз, сан гўзал,
Лек малика дун'ёда
Ҳаммадан ҳам зиёда,
Ҳаммадан оқ ва яхши,
Қизил юзларнинг нахши“.
Шум хотин сапчиб туриб,
Кўзгусини синдириб,
Эшик томон йўл олмиш,
Шоҳ қизин кўриб қолмиш:
Бағри аламга тўлмиш,
Чидолмай, бекач ўлмиш.

Кўмиб бўлибоқ уни,
Тўй бўлипти шу куни.
Қовушмиш бир-бирига
Елисей ҳам малика;
Дун'ё бўлгандан буён
Бундай базм ҳечқачон
Ҳеч ерда бўлган эмас,
Ҳечкимса кўрган эмас;
Мен ҳам тўйда бор эдим,
Пиво ичдим, бол ичдим,
Фақат мўйловим бироз
Хўлланиб қолди холос.

ОЛТИН ХҮРОЗ ЭРТАГИ

Бор эканда, йўқ экан,
Оч эканда тўқ экан;
Қадимги салтанатда
Алла қайси давлатда,
Яшаркан мард шоҳ Дадон.
Ёшлигидан зўр, полвон,
Кўни-қўшнига дангал
Бераркан озор ҳар гал.
Аммо, қаригач, шаввоз
Кечмак бўлмиш жангдан воз,
Тинч яшай, деб аҳд қилмиш,
Бў чоқ қўшнилар келмиш;
Солмиш заҳмату-зиён,
Ташвишда қолмиш Дадон.

Үз мулкин ёқламоққа
Хұжумдан сақламоққа
Лозим шоҳга туну-күн
Асрамоқлик зўр қўшин.
Саркорлар кўз юммапти
Аммо ҳеч улгурмапти:
Жанубдан кутсалар, ёв —
Шарқдан келмиш беаёв.
Даф қилинса ёв бундан
Босиб келмиш денгиздан.
Гоҳ йигланти Дадон шоҳ,
Гоҳ уйқусиз, чекмиш оҳ,
Шу ҳам турмуш бўлдию!
Охир ёрдам сўрмиш у:
Мунажжим, донишманддан,
Бичилган қўл, дардманддан
Уни олиб келгани
Шоҳ юбормиш чопарни.

Та'зим блан чопар банд
Шоҳ олдида донишманд
Копдан олмиш, туриб ғоз —
Ажойиб олтин хўроз.
У шоҳга депти шуни:
„Кўноққа қўндир уни;
Олтин хўроз, подшоҳим
Содик соқчингдир доим:
Атроф тинч бўлса — хўроз

Үтиар жим, беовоз.
Аммо атрофдан сал-пал
Үруш кутилган маҳал,
Ёки ёв қылса хуруж,
Ё бало бўлса гар дуч,
Хўрозим қанот қоқар,
Ёв келар томон боқар,
Тожини тиккайтиар,
Ва қоқиниб қичқирап*.
Шоҳ ташаккур билдиришиш,
Бир уюм тилла бермиш.

Суюнчидан депти шоҳ:
„Ҳарқачон бўлгин огоҳ —
Ҳарна талаб эткайсан,
Муродингга етгайсан“.

Баланд қўноқда, хўroz
Ўлкани қўиркан соз,
Сал билинса хавф-хатар,
Содиқ соқчи боҳабар —
Пат-пат! қанот қоқаркан
Хатар томон боқаркан:
„Қу-қу-қувв!“ деркан хўroz
„Гаштингни сур, шоҳим боз!“
Ҳуркиб ҳамсоя эллар
Жанг қилишдан тинмишлар.
Душманлар тўрт томондан
Зарба епти Дадондан.

Бир, икки йил тинч, омон
Ўтмиш. Жим хўroz ҳамон.
Бир кун шов-шув ила шоҳ
Уйғониб, бўлмиш огоҳ,
Сардор айлапти хабар:
„Шоҳим! Халқа сен падар!
Султоним! Тур! Фалокат!“
Эснаб Дадон, дер фақат:
„Жаноб, ўзи нима гап?
Ким? Не бало қилмиш дап?“
Сардор депти: „Қўноқда,

Хўрозинг қичқирмоқда,
Пойтахтда ваҳм, тўпалон“,
Ойнади боқса Дадон
Типирчиларкан хўроз
Шарққа қараб боз ва боз.
„Пайт ўтмасин, юрингиз!
Одамлар, от сурингиз!“
Дадон шарққа қўшунин
Йўллар, бош этиб ўғлин.
Хўроз жим, шов-шув битмиш,
Кулфатни шоҳ унумиши.

Ўтмиш расо саккиз кун,
Дому-дараксиз қўшун:
Жанг бўлдими — бўлмади,
Шоҳга хабар келмади.
Яна қичқирмиш хўроз,
Шоҳ қўшуни жўнар боз:
Тўнғичга у кўмакка
Кенжасин юбормоқда.
Яна тинчипти хўроз,
Хабар келмай қўймиш боз:
Яна ўтмиш саккиз кун;
Одамлар нотинч бутун.
Яна хўроз қичқирмиш,
Шоҳ қўшунга жар солмиш,
Шарққа элтмиш уларни,
Билмас, фойда бўларми?..

Күшун юрар куни-тун,
Аламда ёнар бутун,
На жангоҳ, на қароргоҳ
На соғона — кўрмас шоҳ,
У ўйлапти: во ажаб
Бу қандай сир, қандай гап?
Саккиз кун ҳам ўтипти,
Подшоҳ тоққа етипти.
Икки баланд тоғ аро
Ипак чодир муҳайё.
Борлиқ ажаб сукутда,
Тор дарада, кўк ўтда
Кўшун қирилиб ётар
Шоҳ чодирга йўл тутар...
Манзара даҳшат нуқул!
Олдида икки ўғил
Дубилғасиз, совутсиз
Ётар бежон, тобутсиз —
Иков қилич санчишиб,
Отлар юрар санқишиб,
Топталган ўтлоқларда,
Қон юқи қулоқларда...
Шоҳ йиғлапти: „Вой ўрим!
Болаларим, кўз нурим!
Ўғилларим ўлипти!
Умрим тамом бўлипти“.
Дадон ортидан қўшун,
Хўнграб йиғлапти бутун,

Води ичи, төг бағри
Үксипти... титраб сағри.
Шу қоқ чиқмиш чодирдан
Сулув париваш бирдан —
Шамахон маликаси
Гүзалларнинг bekаси.
Ёрқин тонгдай — кумушдай,
Кунни кутган бир қүшдай
Шоҳни жўн кутиб олмиш,
Шоҳ кўз тикиб, лол қолмиш.
Қиз хуснига кўз тутмиш,
Ўғилларни унумишиш,
У қиз шоҳ олдида жим,
Кулиб ва айлаб та'зим
Билагидан ушлапти,
Чодирига хушлапти.
Дастурхон ёзиқ экан,
Шоҳ зап зиёфат еган.
Сўнгра ётмиш роҳатга,
Кимхоб-зар каравотга.
Сўнг роп-роса саккиз кун,
Шубҳасиз қизга мафтун,
Авралган, жазманд — аён
Айш қипти бунда Дадон.

Энг охир ортга томон,
Лашкар блан шоҳ омон,
Ёнда гўзал малика

Қайтмиш ўз манзилига.
Хар хил овоза — миш-миш,
Йўлда барин эшиитмиш.
Пойтахт бўсағасида,
Дарвоза ёқасида
Халқ кутмиш шов-шув ила
Тантана, чолгу била.
Қиз, Дадон, тўп арава —
Ортидан чопмиш ҳама —
Уларни табриклар шоҳ...
Шу чоқ кўринмиш, эвоҳ
Бошда арабий қалпоқ —
Оққуш сингари оппоқ,
Ўша ошно мунажжим.
„Салом, эй отам, жоним!“ —
Депти шоҳ: — „не тилайсан?
Яқин кел, айт, билай ман?“
„Подшоҳ!“ депти чол шунда:
„Тилагим айтсам бунда,
Эсласанг хизматимга
Ва‘да қилгандинг менга:
Нима тилак этгайсан,
Муродингга еткайсан.
Лабзинг бўлса ҳад’я эт,
Маликани бериб кет...“
Шоҳ ҳайратдан тонг қолмиш,
„Нима!“ деб сўроқ солмиш,
„Шайтон сўзин олдингми,

Эсингни еб қолдингми?
Нималарни ўйладинг?
Ва'дамни рост сўйладинг;
Лек... ҳар ишнинг ҳадди бор,
Сўнг... қиз сенга не даркор?
Бас, кимман, биласанми,
Сўра: хазна дейсанми,
Ё боёрлик, ё давлат,
Отим, отхонам — савлат,
Ё шоҳлигим ярмисин
Берай, ол“. „Истамайман.
Менга қизни ҳад'я эт,
Маликани бериб кет“ —
Депти дангал донишманд.
Шоҳ туфурмуш: „Единг панд¹
Гапингга кирмагайман,
Хеч нарса бермагайман.
Ўзингни ўтга отма,
Ғазабимни қўзғотма.
Бадбаҳт, ўлмай жўнаб қол,
Ҳайдангизлар, кетсин чол!“
Чол сўз қотмоқчи, кўнмас,
Шоҳ блан ўйнаб бўлмас,
Подшоҳ ҳассасин олмиш
Ва чол бошига солмиш.
Мунка тушиб чол шўрлик,
Тил тортмай бўлмиш ўлик.—
Пойтаҳт келмиш ларзага,

Аммо ёлғиз малика —
Қақыллаб қулар, тинмас,
Гуноҳни писанд билмас.
Шоҳ ғазабда бўлса ҳам
Қизга жилмаймиш шу дам.
Сўнг шаҳарга йўл солмиш,
Бир овоз келиб қолмиш.
Ҳамма кўрипти боз-боз
Қўноқда турган хўрор
Учиб арава томон
Ва шоҳ бошига омон —
Келиб қўниб тепипти,
Чўқиб... парвоз этипти.
Ерга қулаб шоҳ Дадон,
Оҳ! — деб берипти тез жон.
Малика шунда бирдан
Фойиб бўпти бу ердан.
Эртак ёлғон, ма'нин — чоқ!
Уққанга яхши сабоқ!

ҚИЙИН СҮЗЛАР ВА ИФОДАЛАРГА ИЗОХЛАР
ШОҲ СУЛТОН ҲАҚИДА ЭРТАК

Чўзим — мато, шоҳи
Ёрлиқ — буйруқ, фармон
Эман — әман дарахти
Кўшклар — уйлар
Уммондан — оқеандан

Қўноққа — меҳмонга
Хоч — бут
Ясоқ мол сотдик — яхши, танланган мол сотдик.

ПОП ВА УНИНГ ХИЗМАТКОРИ БАЛДА ҲАҚИДА ЭРТАК

Сайис — отбоқар
Сордек — бургутдек

Жилдиргин — юргизгин, қимиirlатгин.

БАЛИҚЧИ ВА БАЛИҚ ҲАҚИДА ЭРТАК

Ўлан — ўт-ўсимлик
Болўт — дарахт

Ясовул — ҳарбий посбон
Чоповул — чопар, даракчи

ҮЛИК МАЛИКА ВА ЕТТИ БАҲОДИР ҲАҚИДА ЭРТАК

Баногоҳ — қўққисдан, бирданига
Танҳо — ёлғиз, якка
Этмиш ато — берипти, яратипти
Дилбар — гўзал, нозик, келишган
Бахил — қизғанчиқ, очкўз
Сеп — мол

Зеб бериб — ўзига оро бериб, гўзалик киритиб
Кошона — ҳашаматли уй, бино
Зиёда — ортиқ, тенгсиз
Сулув — чиройли
Ҳасад — рашқ, алам, жирканиш

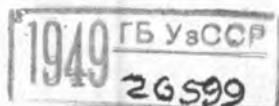
Равон — бир текис, силлиң
Чароғон — ёп-ёруғ
Санам — бут-суратлар
Мазгил — жой, бекат
Нодир — кам учрайдиган, чиройлы
Барно — күркәм, бежирим
Падар — ота
Ини — ука
Шароб, майи-ноб — ичимлик
Нохуш — ёмон
Субҳидам — эрталабки пайт
Аргумоқ — от
Хушнуд — шод
Афтода — кезмоқ
Жудо — ажралмоқ
Тотув — иноқ, дүст
Ёр қилмоқ -- эр-хотин бўлмоқ
„Ё“ товар қўл эмасми — сенга мақ-
бул эмасми? — бу ерда ё биз

сенга арзимаймизми, деган ма'-
нода ишлатилган.
Диловар — дилга ёққан, дилкаш
Та'зим бажо этмишлар — бош эг-
дилар
Табассум — кулиш, илжайиш
Хайри-эҳсон — ёрдам, кўмак (пул
ёки ош-нонлик бермоқ)
Сокин — ҳаракатсиз, жим
Само — осмон, фалак
Фарив — бечора (бу ерда чорасиз,
ўксик)
Еғду — нур
Дилафкор — дили эзилган, қайғуга
чўмган
Намоён — пайдо
Муқаддар — сокин, қоронгу

ОЛТИН ХЎРОЗ ЭРТАГИ

Огоҳ — хабардор
Сардор — аскар боши
Жангроҳ — жанг майдони
Қарорроҳ — қўрғон, стан
Софона — қабр
Муҳайё — бор, тайёр

Лол қолиш — сўзсиз, ҳайратда қо-
лиш
Мафтун — берилган, ошиқ бўлган
Жазман — кўнгил берган, дилига
ёққан.

МУНДАРИЖА

Бет

Шоҳ Султон, унинг азамат ўғли ботир Гвидон Султонзода ҳам Оққуш бека ҳақида әртак (<i>Mirtemir</i> таржимаси)	3
Бир поп ва унинг хизматкори Балда ҳақида әртак	49
Балиқчи ҳам балиқ ҳақида әртак (<i>Mirtemir</i> таржимаси)	58
Ўлик малика ва етти баҳодир ҳақида әртак (<i>T. Fatimah</i> таржимаси)	69
Олтин хўроз әртаги (<i>Ш. Са’дулла</i> таржимаси)	97
Қийин сўзлар ва ифодаларга изоҳлар	108

На узбекском языке

*

А. С. ПУШКИН

СКАЗКИ

*

Госиздат УзССР — Ташкент — 1949

КИЧИК ЁШДАГИ БОЛАЛАР УЧУН

Редактор *Ш. Са'дулла*
Техредактор *С. Губайдуллин*

Теришта берилди 2/II 1949 й. Босиңгат
рухсат этилди 26/III 1949 й. Р (01682)
Тиражи 30 000. Шартнома 650 -48 й.
Көгөз формати 70×92/16. Печ. л.
7.0. Уч.-нашр. л. 5.0. Бир п. л.да
40 000 ҳарф. Баҳоси 4 с. Муқоваси 1 с.

Тошкент. 1-инчи босмахона. 1949.
Заказ 68